ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ

(மாதப் பத்திரிகை.)

15 AUG 1936
MADRAS

பத்திரிகாதிபர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A.,B.L.,

(... ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)

... ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்

பிரசுரம் செய்யப்படுவது.

1936-ஹு ஆகஸ்டு-மீ [ஆவணி-மீ

JL
[illegible] 11, N3551
N36 '2.8.
189397

விஷயம்.

1.	தயாசதகம்	[தொடர்ச்சி]	89—104
2.	கோதாஸ்துதி	[தொடர்ச்சி]	15—22
3.	ப்ரமாபநோதிநீ	[தொடர்ச்சி]	17—20
4.	ஸதாசார்யஸம்ரக்ஷாவிமர்சம்		1—8

𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂
𑌕𑍃𑌪𑍇 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑍃𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍁𑌖𑌚𑌮𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌭𑍃𑌤𑌭𑍃𑌤𑌾𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑌗𑌰𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌟𑌕𑌜𑍁𑌷𑌃 ॥

கிலம் சேதோவ்ருத்தே: கிமிதமிதி விஸ்மேரபுவநம்
க்ருபே ஸிம்ஹக்ஷ்மாப்ருத் க்ருதமுகசமத்காரகரணம் I
பரந்யாஸச்சந்நப்ரபலவ்ருஜிநப்ராப்ருதப்ருதாம்
ப்ரதிப்ரஸ்தாநம் தே ச்ருதிநகரச்ருங்காடகஜுஷ: II

(ப-ரை) 𑌕𑍃𑌪𑍇 - தயையே, 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌭𑍃𑌤𑌭𑍃𑌤𑌾𑌂 - சரணாகதி (பரத்தை ஒப்புவிக்கிறது) என்கிற ஓர் ஆவரணத்தால் மேலே மூடப்பட்ட ப்ரபலமான பாபங்கள் என்னும் உபஹாரத்தைக் கொணருகிறவர்களை உத்தேசித்து, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑌗𑌰𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌟𑌕𑌜𑍁𑌷𑌃 - வேதமென்னும் பட்டணத்தில் நாச்சந்தியில் நிற்கும், 𑌤𑍇 - உன்னுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 - எதிர்கொண்டு வரவேற்பது, 𑌚𑍇𑌤𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 - புத்திவ்ருத்தியினுடைய, 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌖𑌿𑌲𑌂 - இது என்ன ஓட்டை, (மறதி) 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂 - ஆச்சர்யப்படும் உலகத்தை உடையதாயும், 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑍃𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍁𑌖𑌚𑌮𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 - வேங்கடமலை வித்வானாகிய ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஆச்சர்யத்தை உண்டாக்குவதாயும் (இருக்கிறது).

"சரணாகதி (சுமையை அங்கீகரிக்கப் பிரார்த்திப்பது) என்ற ஆவரணத்தால் (மூடியால்) கொடுமையான ஏராளமான பாபம் என்கிற உபஹாரத்தை மூடிவந்து நிற்பவரை உத்தேசித்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ள நீ அவர்களை நோக்கிச் செல்வதானது "இது என்ன மனோவ்யாபாரத்திற்குச் சூன்யதை! இது என்ன மறதி!" என்று உலகத்திற்கும் ஸ்ரீநிவாஸனுக்கும் ஆச்சர்யத்தை உண்டுபண்ணுகிறது".

(தா-ம்) சரணாகதியின் பலம் நாம் செய்த கோடிக்கணக்கான பெருங் குற்றங்களை ஸர்வஜ்ஞனும் ஒருகாலும் மறதி என்பதே இல்லாதவனுமான ஈச்வரன் அடியோடு அனாதரிக்கவேண்டும். நம்முடைய கோடிக்கணக்கான பாபங்களின் நினைப்பினால் நிறைந்

18997

திருக்குமவன் [illegible] எல்லாம் அடியோடுமன்னித்து சூந்ய மாகவேணும். தயையினிடத்தில் சரணாகதி செய்த உடன் காலில் ஈச்வரனுடைய மனது சரணாகதனுடைய அபரிமிதமான பாபங்கள் விஷயத்தில் கிலமாகிறது. நன்றாய் நினைத்துக்கொண் டிருந்த எத்தனையோ கணக்கற்ற பாபங்கள் ஒரு க்ஷணத்தில் நம்மை அறியாமல் கழிந்துபோய் மறைந்து ஓடிவிட்டன என்று ஈச்வரனுக்கு ஆச்சர்யம் உண்டாகிறது. இது என்ன! கிலமாயிற்றே மனது என்று அவனும் ஆச்சர்யப்படுகிறான். எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நித்தியஸூரிகளும், முக்தர்களும் இப்படி ஈச்வரன் மனதுக்கு சூந்யதை ஏற்படுவதைக் கண்டு, இதென்ன ஆச்சர்யமென்று விஸ்மிதராகிறார்கள். வேதம் என்னும் பட்டணத்தில் நான்கு மார்க்கங்கள் உண்டு. அவரவர்கள் ருசிக்குத் தகுந்தபடி தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்கள் என்கிற சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களையும் ஸம்பாதிக்கும் வழியை வேதம் காட்டுகிறது. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களும் வேதம் காட்டின உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பதால் ஈச்வரனுடைய தயையினால் பெற வேண்டும். அவரவர்களுக்கு வேண்டிய புருஷார்த்தங்களை அளிப்பதற்காக தயாதேவி நான்கு புருஷார்த்தமார்க்கங்களும் சேரும் நாச்சந்தியில் எந்தப் புருஷார்த்தத்தைக் கோறி யார் வரப்போகிறார்களென்று ஸஜ்ஜமாயிருக்கிறாள். மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிக்கிறவன் சரணாகதியென்னும் வ்யாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு அதனால் தன் பாபங்களை எல்லாம் மறைத்து சரணாகதி என்னும் தர்மத்தை மேலே வைத்து அதை உபஹாரமாகக்கொண்டு தயாதேவியின் ஸந்நிதிக்கு வந்து அதை ஸமர்ப்பிக்க ஆரம்பிக்கிறான், அந்த உபஹாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள தயாதேவி அவனை நோக்கி முன் செல்கிறாள். இதென்ன ஆச்சர்யம்! கணக்கற்ற பாபங்களைச் சரணாகதி என்னும் ஒரு தர்மலேசத்தால்மூடிக்கொண்டு வந்தால் மூடப்பட்டிருக்கிற அபரிமித அதர்மங்கள் தெரியாமல் போய்விடுமா ? முழுப்பூஷணிக்காயைச் சோத்தில் மறைக்கக்கூடுமா ? தயாதேவி, சரணமடைகிறேன் என்னும் வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, பர்வதக்கணக்கான பாபங்களை அடியோடு பார்க்காமல் மறந்து விடுகிறாளே ! ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனும் உடனே ஒரு க்ஷணத்தில் அத்தனையும் கழித்து விடுகிறானே ! இப்படி ஆச்சர்யங்களைக் காட்டி இந்தத் தசகத்தை முடிக்கிறார். (70)

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌥𑍇𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾
𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌵𑌿𑌭𑍋𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍈𑌰𑌪𑌰𑌾𑌹𑌤𑌾 ।
𑌕𑍃𑌪𑌣𑌭𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾
𑌵𑌹𑌸𑌿 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌵𑍈𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌾𑌹𑌸𑍇 ॥

த்ரிவிதசிதசித்ஸத்தாஸ்தேம ப்ரவ்ருத்திநியாமிகா
வ்ருஷகிரிவிபோரிச்சா ஸா த்வம் பரைரபராஹதா ।
க்ருபணபரப்ருத் கிம்குர்வாணப்ரபூதகுணாந்தரா
வஹஸி கருணே வைசக்ஷண்யம் மதீக்ஷணஸாஹஸே ॥

(ப-ரை) 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 - தயையே! 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌥𑍇𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾 - நித்யர், முக்தர், ஸம்ஸாரிகள் என்ற மூவகை சேதனரின் ஸத்தை, ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்திகளை நியமிப்பவளும், 𑌪𑌰𑍈𑌰𑌪𑌰𑌾𑌹𑌤𑌾 - பிறரால் தடுக்கமுடியாதவளும், 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌭𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 - பேதையான ப்ரபந்நனுடைய பாரத்தைச் சுமக்கும் உனக்கு ஊழியம் செய்யும் அரும்பெரும் மற்ற பகவத் குணங்களோடு கூடியவளாயும், (உள்ள) 𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌵𑌿𑌭𑍋𑌃 - வேங்கடேசனுடைய, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 - இச்சையே ஸ்வரூபமான, 𑌸𑌾 அந்த, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌮𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌾𑌹𑌸𑍇 - என்னைப் பார்க்கிறது என்கிற ஸாஹஸக்ருத்யத்தில், 𑌵𑍈𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌂 - ஸாமர்த்யத்தை, 𑌵𑌹𑌸𑌿 - வஹிக்கிறாய்.

"கருணையே! மூன்றுவிதமான சேதனா சேதனங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை நியமனம் செய்பவளாயும், வேங்கடாசலபதியினுடைய திருவுள்ள ஸ்வரூபமாயும், பிறரால் தடுக்கக் கூடாதவளாயும், ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாயும், அநாதஜனங்களுடைய யோக க்ஷேமபாரத்தை ஹரிக்கிறவளாயும், பகவானுடைய மிகச்சிறந்த மற்ற குணங்கள் உனக்கு ஊழியம்செய்யப்பெற்றவளாயும், இருக்கும் நீ (மிகக் கொடிய) என்னையும் பார்க்கிறதென்கிற ஸாஹஸ வ்யாபாரத்தில் திறமையை வஹிக்கிறாய்".

(தா—ம்) இந்த எட்டாவது தசகத்தில் தயையின் ஸ்வரூபத்தையும் தன்மையையும் உபகார பரம்பரைகளையும் கூறுகிறார். தயை யென்பது ஸ்ரீநிவாஸனுடைய இச்சையென்கிற ஒரு

ஞானமாகும். அந்த இச்சையாவது பிறர் துக்கத்தைத் தீர்க்க வேண்டுமென்கிற ஆசை. இதுதான் தயையின் ஸ்வரூபம். ஸகல சேதநா சேதனங்களுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ருவ்ருத்தி இம் மூன்றும் பகவானுடைய இச்சாரூபமான தயையினால் நியமனம் செய்யப்படுகின்றன. ஸ்ரீனிவாஸனுடைய தயையெனும் இச்சையைப்பிறரொருவரும் தடுக்கவொண்ணாது. அகிஞ்சனர்களுடைய ஸகல பாரங்களையும் தயை சுமந்து நிர்வஹிக்கிறாள். அநந்யர்களாய் என்னை ஸர்வவிதத்தாலும் உபாஸனம்செய்பவர்களுடைய யோக க்ஷேமங்களை நான் சுமக்கிறேனென்று கீதையில் கண்ணன் வார்த்தை. தயை நம்முடைய பாரங்களைச் சுமப்பதற்கு கார்ப்பண்யம் இருந்தால் போதும்; ஸ்ரீனிவாஸனுடைய ஞான சக்தி பல ஐச்வர்யாதி குணங்கள் தயையென்னும் குணத்திற்கு ஊழியக் காரராகி ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்விஷயத்தில் தயையின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுகின்றன. இதெல்லாம் பெரிதல்ல. கொடியனிலும் கொடியனான என்னை நோக்கி என்மீது உன் கடாக்ஷங்களைச்செலுத்துவதென்கிற ஸாஹஸமான வ்யாபாரத்தை நீசெய்கிறாயே என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். (71)

𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌸𑌹𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀
𑌕𑍍𑌷𑌪𑌿𑌤𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌾𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑌾 ।
𑌭𑍁𑌵𑌨𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀
𑌵𑌿𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌪𑌦𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌷𑌿 𑌦𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥

வ்ருஷகிரிபதேர் ஹ்ருத்யா விச்வாவதாரஸஹாயிநீ
க்ஷபிதநிகிலாவத்யா தேவி க்ஷமாதிநிஷேவிதா ।
புவநஜநநீ பும்ஸாம் போகாபவர்கவிதாயிநீ
விதமஸி பதே வ்யக்திம் நித்யாம் பிபர்ஷி தயே ஸ்வயம் ॥

(ப-ரை) 𑌦𑌯𑍇 - தயையே - 𑌦𑍇𑌵𑌿 - தேவியே, 𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾 - வேங்கடமலையரசன் மார்பில் வஸிப்பவளாயும், (ஹ்ருதயத்திலுள்ளவளாயும்) 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌸𑌹𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀 - எல்லா அவதாரங்களிலும் துணையாயிருப்பவளாயும், (ஸஹாயம் செய்பவளாயும்), 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌿𑌤𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌾𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 - ஸமஸ்தபாபங்களையும் போக்குபவளாயும், 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑌾 - பூமிப் பிராட்டி முதலியவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவளாயும், (பொறுமை முதலிய குணங்களோடு கூடியவளாயும்) 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌜𑌨𑌨𑍀 - உலகத்திற்குத் தாயாராயும், (உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவளாயும்) 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 - ஜீவர்களுக்கு, 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀 - போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பவளாயும், 𑌵𑌿𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌪𑌦𑍇 - ரஜோகுணம் தமோகுணமில்லாத பரமபதத்தில், 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 - நீயாகவே, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 - நித்யமான, 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 - ஆவிர்ப்பாவத்தை, 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌷𑌿 - வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். (இங்கே தயை லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபம்போல அநுஸந்தானம்).

"விளையாடும் சீலத்தையுடைய தயாதேவியே! வேங்கடபதியினுடைய மனோஹரமானப்ரியையாயும்(அவன் திருமார்பில்வசிப்வளாயும்) அவனுடைய எல்லா அவதாரங்களுக்கும் காரணமாயும், (அவனவதரிக்கும் போதெல்லாம் அவனோடு ஸஹசரிப்பவளாயும்) ஸகல தோஷங்களையும் போக்குபவளாயும் க்ஷமை முதலிய குணங்களாலே ஸேவிக்கப்பட்டவளாயும்,(க்ஷமையென்னும் பூமிமுதலிய பிராட்டிகளாலே உபசரிக்கப்பட்டவளாயும்) உலகத்துக்கெல்லாம் தாயாயும், ஜனங்களுக்கு போகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பவளாயும் தமோகுணலேசமில்லாத பரமபதத்தில் நித்யமான விக்ரஹத்தை உன்னுடைய ஸ்வேச்சையினால் தரிப்பவளாயும் இருக்கிறாய்".

(தா-ம்) இந்த சுலோகத்தில் தயாதேவிக்கும் லக்ஷ்மீப்பிராட்டிக்கும் பொருந்தும்படியான விசேஷணங்களை அமைத்துத் தயையை வர்ணிப்பதால் லக்ஷ்மீப் பிராட்டிதான் தயையின் ஸ்வரூபம் என்பதைக் காட்டுகிறார். தயை என்னும் குணத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்வதும், ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் தயையை ஸம்போதனம் செய்து ஸம்பாஷணம் செய்வதும் தகுமோ? சேதனர்களை அல்லவோ கூப்பிட்டுப் பேசுவது உசிதமாகும். தயையை இப்படி ஸ்தோத்ரம் செய்வது விவேகக்ருத்யமாகாது என்று இப்படி ஆக்ஷேபங்கள் வரக்கூடியதை தயை என்பது லக்ஷ்மீப்பிராட்டியே யொழிய வேறன்று என்றும், லக்ஷ்மீப்பிராட்டி தயையின் மூர்த்தி என்றும் கூறுவதினால் பரிஹரிக்கிறார். தயா ஸ்தோத்ரமென்பது தயையே வடிவெடுத்ததுபோன்ற லக்ஷ்மீதேவியின் ஸ்தோத்ரமானதால் தயையை இப்படி ஸ்தோத்ரம் செய்து அவளைக் கூப்பிட்டுப் பேசுவது அநுசிதமன்று. பகவானுடைய எல்லா அவதாரங்களிலும் பிராட்டியும் அந்தந்த அவ

தாரத்திற்குத் தக்கபடி வடிவுகளைப் பரிக்ரஹித்துக் கூட அவதரிக்கிறாள். எல்லா அவதாரங்களிலும் விஷ்ணுவோடு ஸ்ரீயானவள் நழுவாமல் அநபாயிநியாயிருக்கிறாள் என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வசனத்தை இங்கே நினைக்கிறார். பரமபதத்தில் இவளுடைய ஆத்யவிக்ரஹம் நித்யமானது. (72)

ஸ்வயமுதயிந: ஸித்தாத்யாவிஷ்க்ருதாஶ்ச ஶுபாலயா
விவிதவிபவவ்யூஹாவாஸா: பரம் ச பதம் விபோ: ।
வ்ருஷகிரிமுகேஷ்வேதேஷ்விச்சாவதிப்ரதிலப்தயே
த்ருடவிநிஹிதா நிஶ்ரேணிஸ்த்வம் தயே நிஜபர்வபி: ॥௭௩॥

ஸ்வயமுதயிந: ஸித்தாத்யாவிஷ்க்ருதாம்ச சுபாலயா
விவிதவிபவவ்யூஹாவாஸா: பரம் ச பதம் விபோ: ।
வ்ருஷகிரிமுகேஷ்வேதேஷ்விச்சாவதிப்ரதிலப்தயே
த்ருடவிநிஹிதா நிச்ரேணிஸ்த்வம் தயே நிஜபர்வபி: ॥

(ப-ரை) தயே - தயையே! ஸ்வயமுதயிந:-ஸ்வயம்வ்யக்தரும், ஸித்தாத்யாவிஷ்க்ருதாஶ்ச - ஸித்தரான தமர்க்கு ஸேவை ஸாதித்து ப்ரகாசமானவைகளுமான, ஶுபாலயா: - திவ்ய தேசார்ச்சைகளும், விவிதவிபவவ்யூஹாவாஸா: - பலவிதமான அவதாரவிக்ரஹங்கள், வ்யூஹவிக்ரஹங்கள், ஹ்ருதயத்தில் வஸிக்கும் அந்தர்யாமிவிக்ரஹங்களும், பரம் ச பதம் விபோ: - ப்ரபுவின் பரமப்ராப்யமான விக்ரஹமும், வ்ருஷகிரிமுகேஷு ஏதேஷு - வேங்கடமலை முதலிய இந்த திவ்யங்களில், இச்சாவதிப்ரதிலப்தயே- மனோரதகாஷ்டையை அடைவதற்கு, த்வம் - நீ, நிஜபர்வபி: - உன் ஸொந்த கணுக்களால், த்ருடவிநிஹிதா - கெட்டியாயமைக்கப்பட்ட, நிஶ்ரேணி: - ஏணி, (ஆகிறாய்).

"தயையே! ஸ்வயம் வ்யக்தரான விக்ரஹங்களுடன் கூடியதும், ஸித்தர் முதலியவர்களால் ப்ரகாசிக்கப்பட்டதாயும் உள்ள திவ்யக்ஷேத்ரங்களிலும், அநேகவிதமான விபவாவதாரங்களுடையவும், வ்யூஹாவதாரங்களுடையவும் வாஸஸ்தானங்களிலும், உலகத்துக்கெல்லாம் ப்ரபுவாகிய பரவாஸுதேவனுடைய பரமபதத்திலும், திருமலை முதலிய இடங்களிலும் அபிமதமான புருஷார்த்தங்களை எல்லாம் அடைவதற்காக உன்னுடைய பர்வங்களாலே கெட்டியாய்க் கட்டப்பட்ட ஏணியாகிறாய்".

(தா-ம்) ஸ்வயம் வ்யக்த க்ஷேத்ரங்களிலும் ஸித்தர்கள் உவப்பை ஆதரித்துப் பகவான் அர்ச்சாரூபியாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் க்ஷேத்ரங்களிலும், பகவான் ஸௌலப்யகாஷ்டையை அவலம்பித்து நம்மை யநுக்ரஹித்தருளுவது தயையின் ப்ரபாவம். இப்படியே விபவாவதாரங்களும் வ்யூஹாவதாரங்களும் தயையின் பெருமை. பரமபதத்தில்பகவான் ஸேவைஸாதிப்பதும் தயையின்பெருமை. வேங்கடமலையில் ஸ்ரீநிவாஸன் ஸேவை ஸாதிப்பதும் தயையின் மஹிமை. பரமபதத்திற்குப் பிறகு வேங்கடமலையைக் கூறுவதால் திருமலை பரமபதத்திற்கும் மேற்பட்டதென்கிற அபிப்பிராயத்தை ஸூசனம் செய்கிறார். ஆச்ரிதர்கள் அவரவர்கள் ஆசைப்படும் புருஷார்த்தங்களை எல்லாம் அடைவிப்பதற்குத் தயையே தயாமயமான கெட்டியான படிகளால் அமைக்கப்பட்ட த்ருடமான ஏணியாகிறாள். (73)

ஹிதமிதி ஜகத்த்ருஷ்ட்யா க்லுப்தைரக்லுப்தபலாந்தரை
ரமதிவிஹிதைரந்யைர்தர்மாயிதைஶ்ச யத்ருச்சயா ।
பரிணதபஹுச்சத்மா பத்மாஸஹாய தயே ஸ்வயம்
ப்ரதிஶஸி நிஜாபிப்ரேதம் ந: ப்ரஶாம்யதபத்ரபா ॥

ஹிதமிதி ஜகத்த்ருஷ்ட்யா க்லுப்தைரக்லுப்தபலாந்தரை
ரமதிவிஹிதைரந்யைர்தர்மாயிதைம்ச யத்ருச்சயா ।
பரிணதபஹுச்சத்மா பத்மாஸஹாய தயே ஸ்வயம்
ப்ரதிசஸி நிஜாபிப்ரேதம் ந: ப்ரசாம்யதபத்ரபா ॥ (74)

(ப-ரை) பத்மாஸஹாய தயே - லக்ஷ்மீஸஹாயனான ஸ்ரீநிவாஸன் தயையே! ஹிதமிதி - ஹிதமென்று, ஜகத்த்ருஷ்ட்யா - உலகத்ருஷ்டிக்கு, க்லுப்தை:- கல்பித்துக்கொள்ளப்பட்ட ப்ராஸங்கிகஸுக்ருதங்களைக்கொண்டும், அக்லுப்தபலாந்தரை: - ஆநுஷங்கிகஸுக்ருதங்களைக் கொண்டும், அமதிவிஹிதை: - புத்திபூர்வமல்லாத அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைக் கொண்டும், யத்ருச்சயா தர்மாயிதை:- யாத்ருச்சிகஸுக்ருதங்களைக் கொண்டும், அந்யை: - ஸாமாந்யபுத்திமூலமான மற்ற ஸுக்ருதங்களைக்

கொண்டும், வஹித பவ்யாஜா - அநேக சாக்குகளை வைத்துக்கொண்டு, ஸ்வயம் - நீயாகவே, நிஜாபிப்ரேதம் - உன்னுலேயே எண்ணப்பட்டதை, ந: - எங்களுக்கு, திஶஸி - கொடுக்கிறாய்.

'பத்மாஸஹாய தயையே! உலகத்தார் நினைப்பதுபோல் ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்குமென்று உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டதும், அந்தந்த புண்யகர்மத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ப்ரயோஜனத்தைத் தவிர ப்ரயோஜனத்தைத் துறப்பதனுலேயே மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடிய நிவ்ருத்தி கர்மம் என்னும் ஆகாரத்தை எண்ணுமல் செய்யப்பட்டதும், புத்தி பூர்வகமல்லாமல் ஒரு புண்யம் செய்யவேண்டுமென்கிற உத்தேசமில்லாமல் செய்யப்பட்டதும், செய்கிறவன் எண்ணுமலே யத்ருச்சையாய் தர்மமாக பர்யவஸிப்பதுமான தர்மங்களை வ்யாஜங்களாக நீ கல்பித்துக்கொண்டு ரக்ஷணத்திற்கு யோக்யமே யல்லாத என் போன்றவர்களை ரக்ஷிப்பதில் உண்டாகக்கூடிய வெட்கத்தைத் தவிர்த்து நீயாகவே உன்மனதில் எங்களுக்கு ஹிதமென்று படும் புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கிறாய்".

(தா—ம்) மோக்ஷோபாயங்களில் இறங்குவதற்கு நாம் புத்தி பூர்வகமாயும் ப்ரயோஜனங்களை உத்தேசியாமலும் ஸுக்ருதங்களைச் செய்யாமலிருந்தாலும் அக்ஞாதமாகவும், ப்ராஸங்கிகமாகவும் செய்யும் ஸுக்ருதங்களை வ்யாஜங்களாகக்கல்பித்துக்கொண்டு தயாதேவி நமக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தில் ருசியை உண்டாக்கி மோக்ஷோபாயங்களில் நம்மை மூட்டுகிருள். கொஞ்சமேனும் நம்மிடம் யாதொரு மோக்ஷயோக்யதையும் இல்லாமல் நம்மைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்வது வெட்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அந்த வெட்கத்திற்குப்பரிகாரமாக நாம் அறியாமற் செய்த ஸுக்ருதங்களையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணி அதை நம்மைக் காப்பாற்றுவதற்கு வியாஜமாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிருள். (74)

அதிவிதி ஶிவைஶ்வர்யாத்மாநுபூதிரஸைர்ஜநாந்
அஹ்ருதயமிஹோபச்சந்த்யைஷாமஸங்கதஸார்த்திநீ ।
த்ருஷிதஜநதாதீர்த்தஸ்நாநக்ரமக்ஷபிதைநஸாம்
விதரஸி தயே வீதாதங்கா வ்ருஷாத்ரிபதே: பதம் ॥ எரு ॥

அதிவிதி சிவைரைச்வர்யாத்மாநுபூதிரஸைர்ஜநாந்
அஹ்ருதயமிஹோபச்சந்த்யைஷாமஸங்கதசார்த்திநீ I
த்ருஷிதஜநதாதீர்த்தஸ்நாநக்ரமக்ஷபிதைநஸாம்
விதரஸி தயே வீதாதங்கா வ்ருஷாத்ரிபதே: பதம் II (75)

(ப-ரை) தயே - தயையே! அதிவிதிஶிவை:-(விதி) ப்ரஹ்மா சிவர் இவர்களுக்கு மேற்பட்ட, ஐஶ்வர்யாத்மாநுபூதிரஸை: - ஐச்வர்யம் கைவல்ய ரஸாநுபவங்களால், ஏஷாம் - இவர்களுடைய, அஸங்கதஸார்த்திநீ - பற்றில்லாத அவஸ்தை வரவேண்டுமென்று கோறி, ஜநாந் - ஜநங்களை, அஹ்ருதயம் - தெரியாமல், இஹ - இங்கே (பெருமாளிடம்), உபச்சந்த்ய - ஆசைகாட்டி இழுத்துவந்து, த்ருஷிதஜநதாதீர்த்தஸ்நாநக்ரமக்ஷபிதைநஸாம் - விடாய்ப்பட்டவர் (புண்ய தீர்த்தத்தில்) விடாய்தீர ஸ்நாநம்செய்வதால் (அறியாமலேயே) பாபம் கழிவதுபோல் அவர்கள் பாபம் நீங்கச்செய்து, வீதாதங்கா - நீ வெட்கப்படாமல் (கொடுப்பதற்கு) இடத்தைச் செய்துகொண்டு ஸங்கோசமில்லாமல், வ்ருஷாத்ரிபதே: - திருமலையரசனுடைய, பதம் - திருவடியை, ஸ்தானத்தை, விதரஸி - அளிக்கிறாய்.

"தயையே! ப்ரும்ம ருத்ராதிகளுக்கும் மேல்பட்டதான ஐச்வர்ய கைவல்ய அனுபவங்களை ப்ராணிகளுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகக் கொடுப்பதுபோல் காட்டி அவர்களை ஆவர்ஜனம் செய்து பாபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக புண்யநதியில் ஸ்நாநம் செய்வதால் பாபம் கழிவதுபோல் அவர்கள் எண்ணுமலிருந்தும் அவர்களுக்கு ஐச்வர்ய கைவல்யாதி போகங்களிலும் வைராக்யத்தை மூட்டிவிட்டு, நிர்பயமாய் ஸ்ரீநிவாஸனுடைய திருவடியென்னும் உத்தமபதத்தை அளிக்கிறாய்."

(தா—ம்) ஸ்ரீநிவாஸனுடைய திருவடிலாபம் ஸர்வோத்தமமான புருஷார்த்தம், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைத் துச்சமென்று அடியோடு தள்ளி ஸம்பூர்ணமான வைராக்யம் நிஷ்பந்நமானலொழிய அவன் திருவடியை அடைய அதிகாரமில்லை. யோக்யதை இல்லாதவர்களுக்கு அவன் திருவடியை அடைவிக்கக் கூசுவது ஸகஜம். இந்த சங்கையை தீர்த்துக்கொள்வதற்காகமெள்ள

மெள்ளநம்மைத்தயாதேவி வைராக்ய மார்க்கத்தில் திருப்புகிருள். கங்கை முதலிய புண்யநதிகளில் நம்முடைய தாபம் தீர்வதற்கென்று மட்டும் நாம் அவகாஹனம் செய்தாலும் புண்யதீர்த்தத்திற்குள்ள மஹிமையின் பலத்தால் நாம் எண்ணுமலே நம்முடைய பாபம் கழிகிறது. அப்படியே நமக்கு உயர்ந்த பலன்களைக் கொடுத்து நம்மை ஆவர்ஜனம் செய்து மெள்ள மெள்ள அந்தப் பலங்களிலும் பற்று அறும்படி தயாதேவி செய்விக்கிருள். (75)

𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑍁𑌧𑌾𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍌 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾
𑌭𑌵𑌭𑌯𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌪𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌨𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌮𑍁𑌷𑌿𑌤𑌕𑌲𑍁𑌷𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑍈𑌰𑌭𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌪𑌨𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥

வ்ருஷகிரிஸுதாஸிந்தௌ ஜந்துர்தயே நிஹிதஸ்த்வயா
பவபயபரீதாபச்சித்யை பஜந்நகமர்ஷணம் ।
முஷிதகலுஷோ முக்தைரக்ரேஸரைரபிபூர்யதே
ஸ்வயமுபநதை: ஸ்வாத்மாநந்தப்ரப்ருத்யநுபந்திபி: ॥ (76)

(ப-ரை) 𑌦𑌯𑍇 - தயையே! 𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑍁𑌧𑌾𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍌 - வேங்கடமலையிலுள்ள அம்ருதஸமுத்ரத்தில், 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 - உன்னலே, 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌃 - சேர்க்கப்பட்ட, 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃 - ப்ராணியானவன், 𑌭𑌵𑌭𑌯𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌪𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 - ஸம்ஸாரபயம், தாபம் இவை நீங்கும்படி, 𑌅𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂 - பாபம் தொலையும் ஸாதநத்தை அடைந்து, 𑌮𑍁𑌷𑌿𑌤𑌕𑌲𑍁𑌷𑌃 - பாபம் நீங்கினவனுய், 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌪𑌨𑌤𑍈𑌃 - தானே வரும், 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 - மோக்ஷத்திற்கு, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑍈𑌃 - முன்புள்ளதான, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌭𑌿𑌃 - ஸ்வஸ்வரூபாநந்தம் முதலிய (போகங்களால்), 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 - பூரிக்கப்படுகிருன்.

"தயையே! ஸம்ஸாரபயமென்னும் தாபத்ரயங்களைத் தீர்ப்பதற்காகத் திருமலையிலிருக்கும் ஸ்ரீனிவாஸனென்னும் அம்ருதஸமுத்ரத்தில் சேர்க்கப்பட்டு ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கக் கூடிய சரணுகதியென்னும் அகமர்ஷண ஸ்நானத்தை அடையப் பெற்றுக் கலுஷங்களெல்லாம் நீங்கி மோக்ஷத்திற்கு முன்னடியாக வலியவரும் ஆத்மாநுபவம் முதலிய பரிகரங்களாலே பூரிக்கப்படுகிருன்".

(தா-ம்) தயாதேவி நம்மை முக்தி யோக்யர்களாகச் செய்விக்கத் தானே வலிய நமக்குச் செய்யும் உபகார பரம்பரைகளை வர்ணித்துக்கொண்டு வருகிருர். சரணுகதியென்பது நம்முடைய அநந்தகோடி பாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாகும். மோக்ஷத்தையும் அளிக்கும். திருமலையிலெழுந்தருளி இருக்கும் ஸ்ரீனிவாஸன் ஓர் அம்ருதஸ்முத்ரமாவார். வெயிற்காலத்தில் ப்ரசண்ட ஸூர்ய தாபத்தினல் அதாந்த தப்தரானவர் குளிர்ந்தமடுவிலே இறங்கி ஆழ்ந்து தாபம் தீர்ந்து குளிர்ச்சி அடைவதுபோல் ப்ரஹ்மமென்னும் குளிர்ந்த ஜலாசயத்தில் ப்ரவேசித்து ஆழ்ந்து மகிழ்கிறேன் என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை அனுஸரித்து இங்கேவர்ணிக்கிருர். ப்ரஹ்மத்தில் ஒடுங்குவதென்னும் சரணுகதி உபாயத்திலும் முன் ச்லோகங்களில் வர்ணித்த க்ரமமாக தயை தாணுகவே சிற்சில வ்யாஜங்களைக் கல்பித்துக்கொண்டு மோக்ஷமார்க்கத்தில் நம்மைத் திருப்பி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான சரணுகதியில் நாம் இழியும்படி செய்விக்கிருள். மோக்ஷத்தில் ருசியுண்டாகி அந்த வழியில் இறங்கிமோக்ஷோபாயமான சரணுகதியின் அனுஷ்டானத்திற்குப் பிறகு இந்த லீலா விபூதியில் உள்ள காலத்தில் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தின்ஸ்வாபாவிகமான ஆனந்தம் பகவதநுபவ பரிவாஹமான பகவத் கைங்கர்யங்களின் ஆனந்தம் முதலிய ஸுகங்கள் மோக்ஷானந்தம் வருவதற்கு முன்பு இவனுடைய அநுபவத்திற்குக் கிடைக்கின்றன. (76)

𑌅𑌨𑌿𑌤𑌰𑌜𑍁𑌷𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌪𑌾𑌯𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇
𑌕𑍃𑌤𑌵𑌿𑌤𑌨𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌪𑍇 𑌯𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑌨𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌦𑌤𑍍𑌸𑍇 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑌾 ॥

அநிதரஜுஷாமந்தர்மூலேZப்யபாயபரிப்லவே
க்ருதவிதநகா விச்சித்யைஷாம் க்ருபே யமவச்யதாம் ।
ப்ரபதநபலப்ரத்யாதேச ப்ரஸங்கவிவர்ஜிதம்
ப்ரதிவிதிமுபாதத்ஸே ஸார்த்தம் வ்ருஷாத்ரிஹிதைஷிணா ॥

(ப-ரை) 𑌕𑍃𑌪𑍇 - தயையே! 𑌅𑌨𑌿𑌤𑌰𑌜𑍁𑌷𑌾𑌂 - இதர ப்ரயோஜனத்தையும் இதர ஸத்வத்தையும் பற்ருத ப்ரபந்நருக்கு, 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 - புத்திமூலமான (தெரிந்து செய்யும்)

𑌅𑌪𑌾𑌯𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇 𑌅𑌪𑌿 - குற்றமென்னும் கெடுதி நேரிடும் பொழுதும், 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌿𑌦𑌃 - செய்த ப்ரபத்தியை ஓர் பேருதவி யென்று நினைத்து க்ருதஜ்ஞையாய், 𑌅𑌨𑌘𑌾 - குற்றத்திற்கு சிக்ஷிப்பதென்பதைக் கைப்பற்றாமல், 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂-அவர்களுக்கு, 𑌯𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 - (நிர்யாணகாலத்தில்) யமனுக்கு வச்யமாகுமாபத்தைத் தொலைத்து, 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑌾 - வேங்கடமலையிலுள்ள ஹிதைஷியான (ஹிதத்தை விரும்பும்) பெருமாளோடு, 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 - கூட(ச்சேர்ந்து), 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑌨𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 - ப்ரபத்திக்கு பலமாக ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட மோக்ஷத்திற்குத் தடைக்கு இடமே இல்லாதபடி, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 - ப்ராயச்சித்தத்தை (மறுபடியும் சரணமடைவது முதலியதை), 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌤𑍍𑌸𑍇 - ஏற்படுத்துகிறாய்.

"இதரதெய்வங்களையும் ப்ரயோஜனாந்தரங்களையும் பற்றாமல் உன்னையே சரணம் பற்றியவருக்கு ப்ராரப்த கர்மவசத்தால் புத்திபூர்வகமான பாபங்கள் நேர்ந்தாலும், இவர்கள் பண்ணின சரணாகதியை நீ மறவாமல் கோபலேசமில்லாமல் அவர்கள் அபராதத்திற்காக வரக்கூடிய யமவச்யதையைத் தடுத்து, அவர்கள் சரணாகதிக்குப்பலமான மோக்ஷத்திற்கு யாதொருவிக்நமும்வாராமல் இருக்கும்படி திருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஹிதைஷியான ஸ்ரீநிவாஸனுடன் கலந்துகொண்டு அந்தப் பாபங்கள் கழிவதற்கு வேண்டிய மறுபடியும் ப்ரபதநம் செய்தல் முதலிய ப்ராயச்சித்தத்தைச் செய்விக்கிறாய்".

(தா-ம்) பகவானுக்கு ப்ராதிகூல்யத்தை ஒருகாலும் ஆசரிப்பதில்லை என்று உறுதியாக ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு சரணாகதி அனுஷ்டானம் செய்தவர்கள், பிறகு பகவதாஜ்ஞைக்கு விரோதமாகத் தெரிந்து பாபம் செய்ய ஞாயமே இல்லை. தெரியாமற் செய்யும் பாபங்கள் ஒட்டமாட்டா. தெரிந்து ஒருகால் பாபங்கள்செய்ய நேரிட்டால் அந்த பாபத்திற்குப் பலமாக யமதர்மராஜருடைய நாட்டில் சிறைப்படுவதற்கு ஹேதுவாகக் கூடுமாதலால், அந்தப்பாபங்களை ப்ராயச்சித்தம்முதலியதால் தொலைத்து விடுவதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை ஸ்ரீனிவாஸனும் தயாதேவியும் கலந்து ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். புத்தி பூர்வமாகச் செய்த

பாபங்களுக்கு மறுபடியும் ப்ரபதநம் செய்வது ப்ராயச்சித்தமாகும். லகுவான தண்டனையினாலும் அந்தப் பாபங்கள் கழியும். சரணாகதனுடைய ரக்ஷணத்தின் பாரத்தை ஸ்ரீனிவாஸனும் தயாதேவியும் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டபடியால் ப்ரபந்நர் கோரினபடி இந்த தேஹத்தின் முடிவிலேயே மோக்ஷத்தை அளிப்பது அவர்கள் பொறுப்பாய் விடுகிறது. அதனால் அதற்கு விக்நமாகக்கூடிய பாபங்களெல்லாம் கழியும்படியான வழியை அவர்களே தேடுகிறார்கள். (77)

𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌿𑌲𑌯𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑍇
𑌸𑍁𑌰𑌪𑌿𑌤𑍃𑌗𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌳𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍇 ।
𑌅𑌧𑌿𑌗𑌤𑌵𑍃𑌷𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑍃𑌨𑍍𑌨𑌾𑌥𑌾𑌮𑌕𑌾𑌲𑌵𑌶𑌂𑌵𑌦𑌾𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑍁𑌵𑌮𑌿𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌪𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌪𑍍𑌲𑌵𑌾𑌂 ॥

க்ஷணவிலயிநாம் சாஸ்த்ரார்த்தாநாம் பலாய நிவேசிதே
ஸுரபித்ருகணே நிர்வேசாத் ப்ராகபி ப்ரளயம் கதே ।
அதிகதவ்ருஷக்ஷ்மாப்ருந்நாதாமகாலவசம்வதாம்
ப்ரதிபுவமிஹ வ்யாதக்யுஸ்த்வாம் க்ருபே நிருபப்லவாம் ॥

(ப-ரை) 𑌕𑍃𑌪𑍇 - தயையே! 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌿𑌲𑌯𑌿𑌨𑌾𑌂 - ஸ்வல்ப க்ஷணத்திற்குள் நின்றுபோகிற, 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 - புண்யகர்மங்களுடைய, 𑌫𑌲𑌾𑌯 - பலன்களை(க்கொடுப்பதற்காக), 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑍇 - ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, 𑌸𑍁𑌰𑌪𑌿𑌤𑍃𑌗𑌣𑍇 - தேவதைகள் பித்ருக்களின் கணங்கள், 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌪𑌿 - புண்யகர்மங்களின் அநுபவத்திற்கு முன்பே, 𑌪𑍍𑌰𑌳𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍇 - ப்ரளயத்தில் அழிந்துபோன பிறகும், 𑌅𑌕𑌾𑌲𑌵𑌶𑌂𑌵𑌦𑌾𑌂 - காலத்திற்கு உட்படாதவளும்(காலத்தால்அழிவடையாதவளும்), 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌪𑍍𑌲𑌵𑌾𑌂 - யாதொருஉபத்ரவமடையாதவளும், 𑌅𑌧𑌿𑌗𑌤𑌵𑍃𑌷𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑍃𑌨𑍍𑌨𑌾𑌥𑌾𑌂 – வேங்கடமலை அரசனை ஆச்ரயித்துக் கொண்டிருக்கும், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 - உன்னை, 𑌇𑌹 - இந்த விஷயத்தில் (தேவபித்ருகணத்திற்குப் பதிலாக முன் செய்த புண்யங்களுக் குப்பலன் கொடுக்கும் விஷயத்தில்), 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑍁𑌵𑌂 - பதிலதிகாரியாக, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌃 - (பூர்வர்கள்) பணித்தார்கள்.

“க்ருபையே! க்ஷணகாலத்தில் நாசமடையக்கூடிய யாகம் முதலான ஸுக்ருத கர்மங்களின் பலத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் பித்ருக்கள் தேவர்கள் முதலியவர்களின் கூட்டம் அந்தக் கர்மங்களினுடைய பலத்தின் அனுபவத்திற்கு முன்னமே ப்ரளயமடைந்தபோதிலும், காலத்திற்கு வசப்படாதவளாயும் ஸ்ரீநிவாஸனை ஆச்ரயித்தவளாயும் ஒருகாலும் அழிவில்லாதவளாயும் மாறுதலில்லாதவளாயும் உள்ள உன்னை அவர்களுடைய ஸ்தானத்தில் பதிலாய் இருப்பவளாக சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.”

(தா-ம்) யாகம்,தானம்,ஹோமம், அர்ச்சனை முதலிய புண்ய கர்மங்களுக்கு ஸ்வர்க்காதி பலன்கள் உண்டு. அந்தப் பலங்கள் சிலகாலம் கழித்து கிடைக்கக்கூடியன. பலம் கிடைக்கிற வரையில் நாம் செய்யும் புண்ய கர்மங்கள் நிற்கமாட்டா. அந்தக் கர்மங்களை அனுஷ்டித்த உடனேயே அவைகள் ஒழிந்து போம். அவைகள் க்ஷணகாலத்தில் ஓடிப்போவதால் யார் ஸ்திரமாக இருந்து அந்தந்த புண்ய கர்மங்களின் பலங்களைக் கொடுப்பவர். பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தேவ பித்ருகணங்கள் அந்தப் புண்யங்களினால் ப்ரஸன்னராகி அந்தந்த பலங்களைக் கொடுப்பர். புண்யபலம் கைகூடுவதற்கு முன் இந்த தேவபித்ருகணங்களும் ப்ரளயமடைந்து இல்லாமற்போனால் அவர்கள் ஸ்தானத்தில் தயாதேவி இருந்துகொண்டு அந்தந்தப்பலங்களைச்சேர்ப்பிப்பாள்.

𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌪𑌸𑌦𑌨𑌾𑌦𑌦𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌳𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾
𑌵𑌿𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌜𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌭𑍋𑌜𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌚𑌲𑌶𑍇𑌖𑌰𑌃 ।
𑌤𑌦𑌿𑌹 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾-
𑌤𑌰𑌤𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ॥ ௭௯ ॥

த்வதுபஸதநாதத்ய ச்வோ வா மஹாப்ரளயேऽபி வா
விதரதி நிஜம் பாதாம்போஜம் வ்ருஷாசலசேகர: ।
ததிஹ கருணே தத்தத்க்ரீடாதரங்கபரம்பரா
தரதமதயா ஜுஷ்டாயாஸ்தே துரத்யதாம் விது: ॥ (79)

(ப-ரை) 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 - தயையே! 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌪𑌸𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 - உன்னைச் சரணமாகப் பணிந்தால், 𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌾 - இன்றேயாவது, 𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌵𑌾 - நாளையாவது, 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌳𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 - மஹாப்ரளயமானாலும், 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌚𑌲𑌶𑍇𑌖𑌰𑌃 - வேங்கடமலைக்கு சிரோபூஷணமான (பெருமாள்), 𑌨𑌿𑌜𑌂 - தன்னுடைய, 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌭𑍋𑌜𑌂 - திருவடிக்கமலத்தை, 𑌵𑌿𑌤𑌰𑌤𑌿 - அளிக்கிறார். 𑌤𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌇𑌹 - இந்த விஷயத்தில், 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗 𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌤𑌰𑌤𑌮𑌤𑌯𑌾 - அந்தந்த பற்பல விளையாட்டுகளின் தாரதம்யங்களோடு, 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌯𑌾𑌃 - கூடிய, 𑌤𑍇 - உன்னுடைய (உன்னை), 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌤𑌾𑌂 - தாண்டக்கூடாமையை, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 அறிந்தார்கள் (பெரியோர்கள்).

“கருணையே! உன்னை நாங்கள் ஆச்ரயிப்பதாலே ஸ்ரீநிவாஸன் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ மஹா ப்ரளயத்திலோ தன் திருவடித்தாமரையை அளிக்கவே அளிப்பான். ஆகையால் பெரியோர்கள் இந்த ரக்ஷண விஷயத்தில் அலைகளுடைய வரிசைகள்போன்ற முன் பின் விளையாட்டுகளை உடைய உன்னை ஒருவரும் தடுக்க முடியாதென்று நிச்சயம் செய்கிறார்கள்.”

(தா-ம்) தயையினிடத்தில் சரணாகதி செய்தவர்களுக்கு பகவானுடைய சரணகமலங்கள் கிடைப்பதென்கிற பலம் ஒருகாலும் தவிராதென்கிற நிச்சயமான விச்வாஸத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். இன்றோ அல்லது நூறு வருஷம் கழித்தோ ப்ராணிகளுக்கு ம்ருத்யு வருவது நிச்சயம் என்றார் வஸுதேவர் கம்ஸனிடத்தில். பிறந்தவனுக்கு ம்ருத்யு நிச்சயம் என்றார் கீதையில் கண்ணன். இங்கே ஸ்ரீநிவாஸனுடைய தயையை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ம்ருத்யுவென்னும் ஸம்ஸாரம் நாசமடைவது நிச்சயமென்று வேடிக்கையாகக் காட்டுகிறார். தன்னுடைய மாயை துரத்யயையானது என்று கீதையில் கண்ணன் கூறினார். அந்த மாயையையும் தயாதேவி அடியோடு தொலைப்பதால் தயையை துரத்யயை என்று இங்கே வேடிக்கையாய் வர்ணிக்கிறார். மாயையைத் தாண்டுவது நமக்குக் கஷ்டம். பகவானை சரணமடைந்தாலல்லது மாயையைத் தாண்ட வொண்ணாது. பகவானுடைய தயையைப் பகவான்கூட உல்லங்கனம் செய்யமுடியாது. (79)

प्रणिहितधियां त्वत्संपृक्ते वृषाद्रिशिखामणौ
प्रसृमरसुधाधाराकारा प्रसीदति भावना ।
द्रढिमनि दये तद्दास्वादं विमुक्तिवलाहकं
निभृतगरुतो निध्यायन्ति स्थिराशयचातकाः ॥

ப்ரணிஹிததியாம் த்வத்ஸம்ப்ருக்தே வ்ருஷாத்ரிசிகாமணௌ
ப்ரஸ்ருமரஸுதாதாராகாரா ப்ரஸீததி பாவநா ।
த்ருடமிதி தயே தத்தாஸ்வாதம் விமுக்திவலாஹகம்
நிப்ருதகருதோ நித்யாயந்தி ஸ்திராசயசாதகா: ॥ (80)

(ப-ரை) दये - தயையே! त्वत्संपृक्ते - உன்னோடு த்ருடமாக ஸம்ஸில்ஷ்டரான, वृषाद्रिशिखामणौ - திருவேங்கடவனென்னும் சூடாமணியினிடத்தில், प्रणिहितधियां - சித்தத்தை த்யானத்தில் நிலை நிறுத்துபவர்களுக்கு, प्रसृमरसुधाधाराकारा - பெருகும் அம்ருததாரைக்கு ஒப்பாக, भावना - த்யாநமானது, प्रसीदति - தெளிவாயிருக்கும். इति - இப்படி; तदास्वादं - இன்பரஸச் சுவையைத் தரும், विमुक्तिवलाहकं - மோக்ஷத்தை வர்ஷிக்கும் மேகத்தை (பெருமாளை) निभृतगरुतः - பரந்து ஓடாமல் (இறகுகளை அசங்காமலொடுக்கிக்கொண்டு), स्थिराशयचातकाः - ஐகாந்த்யத்தை உடையசாதகப்பக்ஷிகள், द्रढिम - த்ருடமாக, निध्यायन्ति - தர்சநஸமானகாரத்யானத்தில் பார்க்கிறார்கள்.

"தயையே! உன்னோடு ஸம்ச்லிஷ்டரான ஸ்ரீனிவாஸனிடம் மனதை நிறுத்தி இடைவிடாமல் த்யானம் செய்பவர்க்கு பெருகும் அமிர்த தாரைபோன்ற த்யானதாரை தெளிவாக ப்ரவஹிக்குமென்பது திண்ணம். இப்படி த்யானம் செய்கிறவருக்கு மேலும் மேலும் த்யானச்சுவையைப் பொழியும் மோக்ஷ வர்ஷகமான பகவானென்னும் திருமலை மேகத்தை ஸ்திரமான சித்தமுடைய சாதக புக்ஷிகள் போன்ற பரமைகாந்திகள் தங்கள் பக்ஷங்களை சலிக்காமல் வைத்துக்கொண்டு த்யானம் பண்ணுகிறார்கள்"

कृष्णान्वयेन दधतीं यमुनानुभावं
तीर्थैर्यथावदवगाह्य सरस्वतीं ते ।
गोदे विकस्वरधियां भवतीकटाक्षात्
वाचः स्फुरन्ति मकरन्दमुचः कवीनाम् ॥ ॥ ४ ॥

க்ருஷ்ணாந்வயேந ததநீம் யமுநாநுபாவம்
தீர்த்தைர்யதாவதவகாஹ்ய ஸரஸ்வதீம் தே ।
கோதே விகஸ்வரதியாம் பவதீகடாக்ஷாத்
வாச: ஸ்புரந்தி மகரந்தமுச: கவீநாம் ॥ (௪)

(ப-ரை) गोदे - கோதாய்! कृष्णान्वयेन - க்ருஷ்ண ஸம்பந்தத்தால், यमुनानुभावं - யமுனையின் பெருமையை दधतीं - தரிப்பவளான, ते - உன்னுடைய, सरस्वतीं - ஸரஸ்வதியை; (வாக்கை, நதியை) तीर्थैः - குருக்களின் முகமாக, (இறங்கும் துறைகள் வழியாக), यथावत् - உள்ளபடி, (சாஸ்திரமுறைப்படி) अवगाह्य - இறங்கி ஸ்நாநம் செய்து, भवती कटाक्षात् - உன் கடாக்ஷத்தால், विकस्वरधियां - மலர்ச்சி அடைந்த புத்திகளையுடைய, कवीनां - கவிகளுடைய, वाचः - வாக்குகள், मकरन्दमुचः - தேனைப் பொழிந்துகொண்டு, स्फुरन्ति - விளங்குகின்றன.

கோதாய்; க்ருஷ்ணஸம்யோகத்தால் யமுனையின் பெருமையை உடையதான உன்னுடைய ஸரஸ்வதியை(வாக்கை,நதியை) குருக்களின் முகமாக (இறங்கும் துறைகள் வழியாக) உள்ளபடி (சாஸ்த்ரமுறைப்படி) இறங்கி ஸ்நாநம் செய்து உன் கடாக்ஷத்தால் மலர்ச்சியடைந்த புத்திகளையுடைய கவிகளுடைய வாக்குகள் தேனைப் பொழிந்துகொண்டு விளங்குகின்றன.

அவதாரிகைகள்— (1) என் நாயகனுடைய ஓர் அவதாரமான ஹயக்ரீவமூர்த்தியை நீர் துதிக்கையில் 'ஸ்ருதிப்ரணிதாந- निबिडस्वरमञ्जुलैः ... प्रतीमः' என்று பேசினீர். 'அவர் ரத்னச்சிலம்பின் இனிய ஓசையில் வேத ஸரஸ்வதிகள் பெட்டியில்போல் அடங்கியிருக்கின்றன' என்று பாடினீர். இங்கே பெண்பிள்ளையாகிய என் சிலம்பின் ஓசை

மையப்போல் இனிய வாக்கென்கிறீர். இரண்டிடத்திலும் 'மணி நூபுராம்' என்று ஒரேவிதப்பேச்சு. அங்கே 27-ம் சுலோகத்தில் "கடாக்ஷா:, ச்ரோத்ரேஷு பும்ஸாம் அம்ருதம் க்ஷரந்தீம், ஸரஸ்வதீம் ஸம்ச்ரயந்தாம்" என்று பாடினீர். 'உம்முடைய கடாக்ஷங்கள் மநுஷ்யர்கள் காதுகளில் அம்ருதத்தை வார்க்கும் ஸரஸ்வதியை எனக்கருளவேண்டும்' என்று ஹயக்ரீவதேவனைப் ப்ரார்த்தித்தீர். அம்ருதவாக்கை அவரிடமே ப்ரார்த்திக்கலாமே. அவரிடம் ப்ரார்த்தித்ததை அவர் முன்பே உமக்கு அருளியிருக்கிறார். இப்பொழுது வெறும்பேச்சாக முகஸ்துதியாக நீர் அதே வார்த்தைகளைக்கொண்டு யாசிக்கிறீர். ஹயக்ரீவனிடமிருந்து அடையாமல் என்னிடமிருந்து பெறவேண்டியது மீதியுண்டோ? இதற்குப் பதில் கூறுகிறார்:— அம்மா நீ நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டும். பரமபுருஷனாகிய உன்னுடைய நாயகன் காதுகளில் அம்ருதத்தை வார்ப்பதுபோல் இனிமையான வாக்கையல்லவோ நான் முன் சுலோகத்தில் ப்ரார்த்தித்தது. என் இஷ்டதைவமான ஹயக்ரீவரை 'பும்ஸாம்' என்று பொதுவாக மநுஷ்யர்கள் செவிகளுக்கு இனிய ஸரஸ்வதியைத்தானே ப்ரார்த்தித்தேன். இங்கே உன்னை யாசிப்பது பரமபுமானுடைய செவிகளுக்கு அம்ருதமான சொற்கள். உன் நாயகன் ரங்கநடரல்லவோ. சிலம்பில்லாமலும், சிலம்போசையில்லாமலும் நர்த்தனம் செய்வரோ. நான் மனப்பூர்வமாக உண்மையாகத்தான் துதிக்கிறேன். ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரத்தில் 'கடாக்ஷா: ஸம்ச்ரயந்தாம்' என்று அநேக கடாக்ஷங்கள் சேர்ந்து வாக்கை அநுக்ரஹிக்கட்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தேன். உன்னுடைய ஒரு கடாக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தேன் பொழியும் பல வாக்குகள் ப்ரவஹிக்கும் என்று இந்த சுலோகத்தில் 'பவதீ கடாக்ஷாத் வாச: ஸ்புரந்தி' என்று பேசப் போகிறேன், அம்மா!

(2) என் கவிகளைக் கற்று யாரேனும் கவிகளானார்களா? அம்ருதவாக்கைப் பெற்றிருக்கிறார்களா? வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியை உபாஸித்துக் கவிகள் அம்ருதவாணியைப் பெறுவரென்பரே. 'தேவீம் வாசமஜநயந்த தேவா:' என்பர். இதன் பதில்— உன்னுடைய வாக்குத்தான் பரிசுத்தமான ஸரஸ்வதி. ரஸம் ஓர் அவிச்சிந்நப்ரவாஹமாக புண்யநதியைப்போல் பெருக்குடையது. உன் ஸரஸ்வதியை குருக்கள் முகமாகக் கற்றுத் தேன் மொழியைப் பெற்று ப்ரகாசித்தவர் ஆளவந்தார், ஆழ்வான், பட்டர் முதலியவர். ஸரஸ்வதிதேவி கடாக்ஷம் பெற்ற கவிகளிலும் நம் பூர்வாசார்யரான கவிகள் சிறந்தவர்கள். இவர்கள் கவிகள் இனிப்போடு நிகரற்ற பரிசுத்தியையுமுடையன. உன் ப்ரபந்தங்கள் பரிசுத்தமான இனிய ஸரஸ்வதி, அவர்கள் வாக்ஸரஸ்வதியும் அப்படியே. "த்வாவ்யாஜவிஷ்ணுபத்ரியோ: ஸாரஸ்வதம் ஶாஶ்வதம்" என்று அவர்கள் வாக்கை வர்ணித்துளது. அவர்கள் மதியும் வாக்கும் ஆஜாநசுத்தம். "செஞ்சொற்கவிகாள்"

க்ருஷ்ணாந்வயேந— க்ருஷ்ணன்ஸம்பந்தத்தால் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணாமயம் உன்னுடையஸரஸ்வதி; க்ருஷ்ணனிடம்சுத்தமான பாவம் ஓர் ஸரஸ்வதிவெள்ளமாகப் பெருகியுளது. க்ருஷ்ணரஸநதியாகுமுன்னுடைய ஸரஸ்வதீ. க்ருஷ்ணனிடம் ஸமந்வயமுடையன உன் காவ்யங்கள். ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வேதாந்தஸரஸ்வதிகளுக்கு ஸமந்வயத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் க்ருஷ்ணனென்னும் அம்ருதஸமுத்ரத்தில் த்ருஷ்ணையைப் பெருக்குகின்றன என்று ஸாராவளியில் பேசியுளது. மஹர்ஷியின் ஸூத்ரங்களே அப்படி க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணையைப் பெருக்கும்பொழுது, ப்ரியதமையான பெண்கவியின் ப்ரபந்தங்கள் க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணையைச் சூழ்ந்ததனிற் பெரியதாகப் பெருக்குவதில் என்ன ஸந்தேஹம்? க்ருஷ்ணன் ஒருவனிடத்திலேயே உன் ஸரஸ்வதி அந்விதம். பூமிப்பிராட்டி கோதை. 'யத் க்ருஷ்ணம் தத் அந்நஸ்ய' என்பது வேதம். பூமியின் வர்ணம் கருப்பு (க்ருஷணம்). யமுனை நீரும் க்ருஷ்ணவர்ணம். க்ருஷ்ண வர்ணதத்வம் கோதைக்கே.

யமுநாநுபாவம்— க்ருஷ்ணஸம்பந்தத்தால் 'தூயபெருநீர் யமுனையின்' பெருமையுளது உன்னுடைய ஸரஸ்வதி. க்ருஷ்ணனுடைய யௌவநலீலைகள் க்ருஷ்ணாநதியிலும், அந்நதிக்கரையிலும் நிகழ்ந்தன. 'யமுநாஸாக்ஷிகயௌவநம் யுவாநம்'. யௌவன கேளிகைகளுக்கெல்லாம் யமுனை ஸாக்ஷி. 'அநுபாவம்' என்பது மனதிலமுங்கியிருக்கும் [illegible]த்தை ஸூசிக்கும் விகாரசேஷ்டைகளை [illegible] வேணுகா[illegible]

189897

னத்தைக் கேட்ட நதிகள் மந்மதவிகாரம் நிரம்பி 'நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்' என்பதுபோல், மனோவிகாரங்களைச் சுழல்களாலும் குமிழிகளாலும் காட்டிக்கொண்டு, கண்ணனை ஆலிங்கனம் செய்ய ஆசையைக் காட்டுவதுபோல், அலைகளாகிய கைகளை உயர்த்திக் கொண்டு ஆவலுடன் கரையிலிருக்கும் க்ருஷ்ணனிடம் ஓடிவந்து தாமரைமலர்களை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைக் கதுவுகின்றனபோலும்" என்று சுகர் வர்ணித்தது யமுனா நதிவிஷயம். பின்பு யமுனை (காளிந்தி) கண்ணனுக்கு அஷ்டமஹிஷிகளில் ஓர் மஹிஷியானாள்.

ஊநா+ஊயழ ஊமயழ,ஊநா+ஹாவழ ஊநாஹாவழ-காரண கார்யங்களுக்கு ஆநாாவெ்யம்.

ஊயதீம்— உன் ஸரஸ்வதிநதி யமுனையின் பெருமையை உடையது (வஹிக்கிறது). 'தூய பெருநீர் யமுனை' என்று யமுனைத்துறைவன் ஸம்பந்தமுடையதாக(அந்வயமுடையதாக)யமுனை நீரை வர்ணித்தாய். அப்படி வர்ணிக்கும் உன் ஸரஸ்வதிக்கும் அந்த வர்ணனம் தகும். இங்கே ஊயாநாம் என்று ஆத்மநேபதமாக ப்ரயோகிக்காமல் ஊயதீம் என்று பரஸ்மைபதமாக ப்ரயோகித்தது ரஸம். க்ருஷ்ணரஸவெள்ளத்தில் நீ நீராடி மகிழ்வதைப் போல், உன் ஸரஸ்வதியில் நீராடுகிறவர்களும் அதில் ஆழ்வதால், அந்த ரஸமுள்ள கவிதையை அவர்களும் பெற்று உத்தம கவிகளாகும்படிக்கும் செய்கிறாய்.

தெ ஸாரஹஸதீழ— உன் ஸரஸ்வதியை. உன் க்ருஷ்ணபக்திரஸகவிதா நதியில். 'ஸரஸ்வதீம்' என்பதால் நுட்பமான பொருள் உன் உள்ளே மறைந்திருப்பதையும் கொள்ளவேணும். வ்யங்கியமே மிகுதி.

தீமெயஃ— வெள்ளமிட்டோடும் ரஸப்ரவாஹ நதியில் இறங்கும் துறைகளைக் காட்டும் பல ஆசிரியர்கள் முகமாக. 'அநேக குருக்களிடம் அநேகம்தரம் கேட்கவேண்டும்' என்பதைக் காட்டுகிறது பன்மை. 'தீர்த்தம்' என்பதற்குள்ள அநேகம் பொருள்களையும் கொள்ளவேணும். சாஸ்த்ரங்களை எல்லாம் கற்று உன் ஸரஸ்வதியில் நீராடவேணும். யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்து சித்தசுத்தியை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு உன் பரிசுத்தஸரஸ்வதியில் இறங்கவேணும். 'விவிதிஷந்தி [illegible]'.

யமாவக— உள்ளபடி உன் ஸரஸ்வதியின் ஹ்ருதயத்தை குருமுகமாக அறியவேணும். சாஸ்த்ரவிதிப்படி நீராடவேணும். சுத்தசுபஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு மனச்சுத்தியோடு நீராடவேணும். அந்தர்வாஹிநியானதால் (பொருள்கள் உள்ளே மறைந்து கிடப்பதால்) உள்ளபடி உன் கருத்தை அறிய ஆசிரியர்கள் வழி காட்டவேணும். படிப்படியாய் உன் பாவங்களிலாழ வேண்டும்.

ஊவ஗ாஹ்ய— இறங்கி நீராடி. ராமாயணகவி 'ஊடிவோ வஹாஹிஷெ்ய தவஸாதீய்ஊ்தவ்' என்று புண்யநதியிலே நீராடி அந்நதிக்கரையில் ராமாயணம் பாடினார். அதுபோல, உன் ஸரஸ்வதியில் எங்கள் பெரியோர் நீராடி மஹாகவிகளானார்கள்.

ஹொஷெ— நீ இன்பத்துடன் கவிபாடினதால் உன் காவ்யத்தில் இனிய ரஸமுடையவருக்கு உன் கடாக்ஷத்தால் உன் போன்ற வாக்கைக் கொடுக்கக் கவிதாதானம் செய்பவளே.

ஹவதீகடாக்ஷாக— உன் க்ருஷ்ணரஸநதியான ப்ரபந்தங்களில் ரஸிப்பவரை நீ கடாக்ஷிக்கிறாய். உன் ஒரு கடாக்ஷம் போதும் அவர்களுக்கு அநேகஉயர்ந்த புத்திவ்ருத்திகள் கொழுந்துவிட்டு மலரும்படிசெய்ய. கடாக்ஷத்தில் ஒருமை, அதனால் மலர்ந்துவளரும் புத்திகளில் பன்மை. 'விகஸ்வரயியாழ'என்பது பன்மை.'ஹவதீ கடாக்ஷாக' என்னுமிடத்தில் ஹவதீ என்பது ஸர்வநாமசப்தமன்று. அப்படியிருந்தால்'வ்ஹவஹாவம்'வரும்.கோதை கல்யாணம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அது அநுசிதம், எல்லோரையும் சொல்லக்கூடிய ஓர் ஸர்வநாமசப்தத்தால் 'நாரீணாம் உத்தவய்வான' கோதையைச் சொல்லுவது அழகல்ல. வேறு உணாதிவிகுதியை உடைய சப்தம் இது. இங்கே வர்ணிக்கப்படும் கவிகள் பட்டர் முதலியவர். 'ஹவதீ ஸம்பாஉஷ்யஷ்ரா ஹரிழ' என்று ப்ரயோகிப்பவர் அப்பெரியோர். அவர்கள் வாக்குகளைவர்ணிக்கையில் அவர்கள்ப்ரயோகத்தை அநுஸரிப்பது அழகு.

விகஸ்வரயியாழ— புத்தியும் புஷ்பமாயிற்று. அதற்கு மலர்ச்சியும், மலர்கையில் வீசும் மணமுமுண்டு. பூமாலை கோதை

அநுக்ரஹிக்கும் வாக்கும் கவிபுத்தியும் புஷ்பமாக வர்ணிக்கப் படுவது உசிதமே.

𑌕𑌵𑍀𑌨𑌾𑌂— ஆளவந்தார், ஆழ்வான், பட்டர், அம்மாள் முதலிய கவிகளுக்கு.

𑌮𑌕𑌰𑌨𑍍𑌦𑌮𑍁𑌚𑌃— தேன் பொழிவதான.

𑌵𑌾𑌚𑌃 – வாக்குகள், 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 - ப்ரகாசிக்கின்றன. இத் தேனைக் காதாலும் பருகலாம்; கண்ணாலும் காணலாம்போல் இருக்கிறது. 'முடியானே'யிற்போல அநுபவம். (4)

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌮𑌪𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌚𑌿𑌰𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂
𑌅𑌹𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌸𑍌 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌃 ।
𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌮𑍌𑌲𑌿𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾
𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑌮𑌧𑍁𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌿𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌗𑍁𑌮𑍍𑌫𑍈𑌃 ॥ ௫ ॥

அஸ்மாத்ருசாமபக்ருதௌ சிரதீக்ஷிதாநாம்
அஹ்நாய தேவி தயதே யதஸௌ முகுந்த: l
தந்நிஶ்சிதம் நியமிதஸ்தவ மௌளிதாம்நா
தந்த்ரீநிநாதமதுரை: ச கிராம் நிகும்பை: ll (5)

(ப-ரை) 𑌦𑍇𑌵𑌿 - தேவி கோதாய், 𑌅𑌪𑌕𑍃𑌤𑍌-அபராதம் செய்வதில், 𑌚𑌿𑌰𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 - வெகுகாலமாய் தீக்ஷையாகக்கொண்டிருக்கும், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 - என்போன்றவரிடம், 𑌅𑌹𑍍𑌨𑌾𑌯 - உடனே, 𑌅𑌸𑍌 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌃-இந்த முகுந்தன், 𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍- தயவு பண்ணுகிறான் என்பது யாதொன்று உண்டோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதானது, 𑌤𑌵 - உன்னுடைய, 𑌮𑍌𑌲𑌿𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾- சிரோமாலையின் நாரினாலும், 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑌮𑌧𑍁𑌰𑍈𑌃 - வீணைக்கம்பிகளின் நாதத்தைப்போல் மதுரமான, 𑌤𑌵 - உன்னுடைய, 𑌗𑌿𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌗𑍁𑌮𑍍𑌫𑍈𑌃 - நூல்களாலும், 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑌃 - நியமிக்கப்பட்டான், 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 - நிச்சயமாய்.

தேவி கோதாய்! அபராதங்களைச் செய்வதையே தீக்ஷையாக (வ்ரதமாக) வெகுகாலமாகக் கொண்டிருக்கும் என்போன்றவரிடமும், உடனே (விரைவில், அன்றே) மோக்ஷம் கொடுப்பதாக முகுந்தன் தயவு பண்ணுகிறான் என்பது, நிச்சயமாய் உன்னு

டைய சிரோமாலையின் நாரினாலும், வீணைக் கம்பிகளின் நாதத்தைப்போல் மதுரமான உன்னுடைய நூல்களாலும் கட்டுப்பட்டுத்தான். அதனாலே தான் அப்படி அவன் உடனே தயவு செய்து முக்தி அளிப்பது.

அவதாரிகை— (1) என் வாக்கில் முறைப்படி இறங்கி ஈடுபட்டு ரஸிப்பவர் இனியகவிகளாகித் தேன்மொழி செவிக்களாரப் பொழிகிறாரென்றீர். என் ப்ரபந்தங்கள் எப்படி இனியதோ? கவிஸிம்ஹமமே உம் வாயால் கேட்கவேணும்; அரங்கன் புகழ்வது போதாது. என்னது என்று பக்ஷபாதத்தால் புகழ்வர்.

(2) யஜ்ஞங்களால் (தீர்த்தங்களால்) சுத்தியடைந்து என் வாக்கை அறிய விரும்புகிறார்களென்று யஜ்ஞாதி சுருதியைப் பேசினீர். உம்முடைய தகப்பனார் பாட்டனார் யாகதீக்ஷிதர்கள். நீரும் தீக்ஷிதரோ ?

(3) விபஞ்சீஸ்வரமதுரம் வைதர்ப்பரீதியென்பரே. என் வாக்கு அந்த லக்ஷணத்திற்கு ஏற்றதோ ?

𑌦𑍇𑌵𑌿! கோதாதேவியே, மோக்ஷப்ராப்தியையும் மோக்ஷப்ராபணத்தையும் பேசுகிறபடியால் இங்கே தேவி என்று கூப்பிடுகிறார்.

𑌅𑌪𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌚𑌿𑌰𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂— ஒருவிதத்தில் நானும் தீக்ஷிதன்தான். யாகதீக்ஷிதர்கள் யாகமென்னும் 'க்ருதி'யில் தீக்ஷிதர். நாங்கள் 'அபக்ருதியில்' தீக்ஷிதரென்று வேடிக்கையாகக் காட்டுகிறார். வெகுகாலமாய் நாங்கள் இப்படி அநாதி தீர்க்கஸத்ரத்தில் தீக்ஷிதர்கள்.

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂— என்போன்றவர்களுக்கு, '𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃' என்பதுபோல, 𑌅𑌸𑍌- உன் துதியைக் கேழ்க்க இதோ நிற்கிறாரே. '𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂' என்பது பரிஹாஸவர்ணனம்.

𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌃— மோக்ஷத்தை யளிக்கும் முகுந்தன், இதனால் செய்யும் தயவு மோக்ஷமளிப்பதென்பது ஸூசிக்கப்படுகிறது.

𑌅𑌹𑍍𑌨𑌾𑌯- தாமதியாமல், உடனே, அன்றுதினமே. நாங்கள் சிர்காலம் அபராததீக்ஷிதர்கள். '𑌅𑌚𑌿𑌰𑍇𑌣'. விளம்பமில்லாமல் உன் நாயகன் அன்றே மோக்ஷமளிக்கிறான். மோக்ஷமளிக்க அவர் வெகுகால தீக்ஷை.

ஊயதெ யஞவஸள— அவன் தயவு செய்வதென்பது எதுவோ.

தஜ் - அது, நிஶ்சிதம் - கட்டாயமாக. தவ ஶௌஹிஷாகீரா- உன் கூந்தலில் சூடிக்கொடுத்த மாலைக் கயிற்ருலும்.

தந்த்ரீ நிநாதமதுரை:—வீணையின் நாதத்தைப்போலினிமையான. (தவ) கிராம் நிகும்பை:- அழகாகக் கோர்த்துள்ள உன்னுடைய வாக்குகளால் (பாமாலைநார்களால்). இரண்டுவிதமாலைகளும் அவனைக் கட்டியிழுத்துச் சொன்னபடி கேட்க உபயோகப்படுகிறது. குடுமியைக்கொடுத்து விடுகிருர். உன் பாமாலைக்கு த்ருஷ்டாந்தமான வீணையிலும் தந்திக் கம்பிகளிருக்கின்றன என்று தந்த்ரீ என்னும் பதத்தால் வேடிக்கையாகக் காட்டுகிருர்.

நியமித:— கட்டுப்படுறதனுல்தான். வீணைக்கம்பியின் நிநாதம் வாக்குகளின் நிகும்பங்கள், எல்லாம் நியமநத்திற்கு உபயோகப்படுகின்றன. 'கல்பகநியமிதாபி:' என்று முடிவிலும் ஸாதிக்கப்போகிருர். 'நிஶ்சிதம்' 'நியமித:' என்னும் பதங்களின் சேர்த்தியுமழகு. முன் ச்லோகத்தில் 'அது'வைக் கார்யகாரணங்களில் கோர்த்தது. இங்கே 'நிதராம்' என்னும் பொருளுடைய 'நி' என்பதைக்கொண்டு கோர்வை. பூமாலை கோர்ப்பது போல. இத்தனை காலம் பலம் கைகூடாமல் தாமதித்தது(விரம்) நிச்சயமாய் எங்களது. இப்பொழுது தாமதமே யில்லாமல் வெகு சீக்கிரத்தில் பலம் ஸித்திப்பது (தவ) உன் பெருமை. (5)

ஶோணாயரேzபி குஶயோரபி துங்கபத்ரா
வாசாம் ப்ரவாஹவிபவேzபி ஸரஸ்வதீ த்வம் ।
அப்ராக்ருதைரபி ரஸைர்விரஜா ஸ்வபாவாத்
கோதாபி தேவி கமிதுர்நநு நர்மதாஸி ॥ ௬ ॥

சோணதரேZபி குசயோரபி துங்கபத்ரா
வாசாம் ப்ரவாஹவிபவேZபி ஸரஸ்வதீ த்வம் ।
அப்ராக்ருதைரபி ரஸைர்விரஜா ஸ்வபாவாத்
கோதாபி தேவி கமிதுர்நநு நர்மதாஸி ॥

— கிஞ்ச, ஷட்ரிம்ஶஸஹஸ்ராம் ஶ்ரிய: உபாயத்வம் நாஸ்தீதி யத்து கைஶ்சித் தர்க்யதே தத்ர? நாஸ்த்யேவ நிஶ்சயம் — தஸ்மாதேஷ ஸர்வோபாயவைத்யுபாயத்வம் ஏவ — கேஷாஞ்சித் உபாயத்வேபி அபாயக்ஷா । — நயினாராச்சான்பிள்ளை — விவரணவ்யாஜேந — உபாயத்வப்ரதிஷேத: । ஶ்ரீ பராஶரபட்டாரகைரபி 'ஸா ஏவம் ஸா தந்த்ர' இதி ஶ்லோகே — உபாயத்வம் ஸாத்யஸாதநதயா அங்கீக்ருதம் । 'தேவஜாதாராதாரா' இத்யாதார ஶ்ருத்யா வ்யாக்யானம் — "ஸர்வகாமப்ரதாம் ரம்யாம் ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்" இதி வசநம் வ்யாக்யானாவஸரே "மோக்ஷ — பரம் பதம் வா கைவல்யம் — விதீயதே" இதி மோக்ஷப்ரதத்வமங்கீக்ருதம் । கிம் பஹுநா, "ஶக்யா ச — ச மோக்ஷம் — விஷ்ணுநா — இதி ஶ்ருதிஶிரஸிஜம் — இதி — ஶ்ரீஶேஷத்வம் — — — விஶேஷதஸ் பட்டபராஶரபாதா: — "யாவயோஸ்தாம் ராஜயாமீம் விஷ்ணோ:" இத்யங்கீக்ருதம் । யதா உபயஸ்வாமிகே — பரஸ்பரபரிபாலனேன — — — — ஸா — ஸஹஜ — — — நாஸ்தீதி — — — உபாயத்வம் — ஸ்வீக்ருதம் । "ஸ்வயம் — — — — — — — — 'ஶ்ரீகீ' — — — — 'வா — 'இதி — — — — விஶேஷணம் — — — —

தத்வாஶயோர்விம்ருஶ்யதே । உபயோ: ப்ராப்யாந்யநாஶ்ரயாஹ்ய- பரஶேஷகாரஸ்ய ஸிஞ்ஜ்ஞத்வம் । ஶரண்யஶப்தவ்யக்திஶ்ச பவேத், ததாபி நாஸ்திஸ்வாதந்த்ர்யம், ஸஶேஷாயாநந்யஸ்யாஹ்ய- பரஶேஷ । தத்ர "அநந்யாதீநகல்யாணஶக்த்யேககாரணம் । ஜகத்ஸ்திதாநக்ஷம் அக்ஷம் வந்தாஶேஷ ஶேஷ:" இதி வாநாக்ய ஹேதும் । 'அநந்யாதீநகல்யாண' இத்யநேந நாஸ்யா: கல்யாணத்வம் ஸ்வாதீநமபி நித்யஸம்பந்தஸ்ஸ பகவதாவப்யாஜ்ஞ இத்யஸ்யாவகதம் பவதி । 'அநந்யஶக்த்யேககாரண' இத்யநேந ஶே- ஷோபாயகத்வம், 'ஜகத்ஸ்திதாந' இத்யநேந ஜகத்காரணத்வம் ச பக- வத்ஸஹ்யைகஸ்யாவகதமிதி ஸ்பஷ்டம் ப்ரதீயதே । அநேநைவ நஞ்ஜீயர் ஆச்சான்பிள்ளை நாதா விரசிதே தத்வஸங்க்ரஹ ஶ்லோக ஸ்வரூபஸ்யாணக்வ ஸஹயுதஸ்வரூபஜகத்காரணத்வோபாய த்வவிஹக்வாதிநாம் நிராகரணஞ்ச க்ருதம் ஸ்வஸம்ப்ரதாயவிரு- த்தம் । ஸத்ஸம்ப்ரதாயஶோபாவஹமேவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரவேஷா- ர்த்தமித்யவஸ்யாஹ்யேயமேவ । ஷட்ஸஹஸ்ர்யாமபி ப்ரதமஶதகத்ருதீய ஶாயாவதரணிகாயாம்- "ராஜாக்களுக்கு காடெங்கும் செல்லாநிற்கச் செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களு மாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர் வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸம் அநுபவிக்குமாப்போலே 'திரு விண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் பெய்த காவு கண்டீர் பெருந் தேவுடை மூவுலகே' என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனும் பெரியபிராட்டியாருமாக கடாக்ஷித்தபோது உண்டாய் இல்லை யாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸவிஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார்" இதிஸம்ஶயஶேஷவிஷயா- ரம் லக்ஷ்ம்யா பகவத்வஸ்யம் ஜகத்காரணத்வமுக்தம் பவதி । கிஞ்ச, அநந்யாதீநகல்யாணமித்யாதி பத்யோபாதாஹ்ருத ஶ்ரீபட்ட பராஶரபாதஶ்ரீஸூக்த்யா கஸ்யாஸ்ஸவ்யதிஶயஸ்ய பக வத ஏவ ஸ்வதஸ்ஸித்தஸ்வாமிநீத்வம் "தவ ஸ்வாதீநம் ஸ்வத: கர்ம ஶுபம் வா யதி வாஶுபம் நோபாயோऽஸ்மிஞ் ஶ்ரீரஸி யத:" இத்யாதிபிர்ப்பகவதோऽபி ஶேஷ்யாவஹகேந

கவசதாயா தேவ்யா: பரதந்த்ரேதநகஞ்சீக்ருத்ய ஸம்ஸா ரஸ்வரூபயோஸ்தாரதம்யம் ஶங்கதேऽபி ஶ்ரீபட்டபராஶர ஶ்ரீஸூக்த்யாஞ்ஜீவிநாஶஸ்ஸாகம் ஶந: ஸம்ஷநாத்ர ஶேஷி ந ப்ரவர்த்ததே ॥

ஸூத்ரத்வயம் திஷ்டது । ஶ்ரீஶாரீரகப்ரப்ருதிஷட்ஸஹஸ்ர ஸஹஸ்ரகாரபயந்தேஷு க்ருபாயதோரக்ஷ்வேஷு ப்ரவிஶேஷ ப்ரவி ஶேஷ்வா யேந கேநசிதுபகராக்ஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயஸ்யேந லக்ஷ்ம்யா உபாயத்வம் நாஸ்தி பூர்வாசார்யகாரகஶாஸ்த்ரேஷ்வேதி விதபூர்வமஸ்யதேவா, ஶ்ரூயதே வா? தத்ர ஸ்ரீயதே லக்ஷ்ம்யா உபாயத்வமாஸ்தீதி ப்ராப்திப்ரயோகஞ்சோபாயம் யாதவப்ரகா ஶீயவக்த்வா தேதவஞ்சிதோ வா பவேதிதி நிஶ்சித்ய ஶ்ரீஶா ஷ்யாதிஸம்ப்ரதாயக்ரந்தேஷு பரபக்ஷோக்திநிராகரணப்ரகார ணாநுக்ருஹீத "தத்வசௌம்ஷ்ட பரமேப்பர்ஷ வரணீய தாமேதப்ரணவிஶேஷவிரஹிணா" இத்யாதிக்ரந்தகவசி வாதிஶேநாபாஷ்ய 'இதி ஶேஷித்வம் ப்ராகக்த' இத்யாத்யநுக்ரு ஹீதம் யுக்தமேவ பரபக்ஷநிராகரணப்ரகாரேண । யத்ய ஶேஷி பகவத்பாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயாநாப்ரவிஷ்ட இத்யாஶயஸ்யா ச ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரகதப்ராபாயப்ஸ்ய, ததாதஸ்ஸித்தோவ ஶாஸ்த்ரப்ரஶேஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யஸஹஜகாருண்யஶேஷஶக்தா ப ரிஹாரப்ரகாரேண 'சிலர் கலங்குவர்கள், இவர்களைத் தெளிவிக் கும்படி' இத்யநுக்ருஹீதஸ்ஸூக்த்யா வதேச । "ஆழ்வார் திருவடி ஸம்பந்தமிருக்கையாலே பாஹ்யாதிகளைப்போலே திரஸ்கரி யாதே தெளிவிக்கும்படி என்று ஸ்நேஹோக்தி சொன்னது" இதி தத்வ வ்யாக்யாதார: । தஸ்மாதயம் பகவத்பாஷ்யகாரஸம்ப்ர தாயஶோபகேஷ்வந்யதஶ தத்ர, ப்ரவிஶ்ய யாதவப்ரகாஶீய பக்ஷாநுபந்தி பகவத்பாஷ்யகாரப்ரவர்திதஸம்ப்ரதா யம் தூஷ்யவேஷ்வப்ரவண: க்ஷோபயதீதி விலக்ஷணஶோக்ஷா ஹிகாரிணியாஹியப்ருந்தே கேநசித் உபாயிவஶேந ஶரவரஶேநிகுல் தஸ்கோதாஹ்ருதேந ஸார்வ கவாதியா

[illegible]

[illegible]

॥ ஶ்ரீ: ॥

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ஸதாசார்யஸூக்திரக்ஷாவிமர்சம்.

அயத்தின் பொருளைப்பற்றி நம் பத்திரிகையில் அச்சிட்ட வ்யாஸங்களுக்கு ஸதாசார்யஸூக்திரக்ஷை பதில் க்ரந்தம். பாதுகாஸஹஸ்ரவிமர்சம் பாக்கியில் இதற்கு வேண்டிய பதில் முன்பே எழுதியுளது. க்ரமேண அச்சாகும்.

காரிகைகள் ப்ரக்ஷிப்தங்கள் என்பது அஸத்யம், அஸங்கதம், அபசாரம்; ஸாராதிக்ரந்தங்களிலுள்ள யுக்திகள்தானே. ஸ்ரீஆச்சான்பிள்ளையையாவது மற்றப் பெரியோர்களையாவது ஸ்ரீதேசிகன் தூஷிக்கவில்லை. ஆச்சான்ஸூக்திகளுக்கு இப்பொழுது கூறியிருக்கிறபடி பொருள் ஸ்வரஸமேயாயினும், காரிகையில் ஸாதித்த தூஷணங்களுக்கு இலக்காகாத முறையில் பொருளுரைத்திருக்கிறோம். விசிஷ்டாத்வைததர்சனத்திற்கே மூலே குடாரமானமார்க்கத்தையாரோசொன்ன ஒருஸாஹஸோக்தியைக்கேட்டு தர்சனத்திற்கே அபாயம் வருமே என்ற ஸம்ப்ரமவேகத்தால் இக்காரிகைகள் அவதரித்தன. எப்படி தர்சனபஞ்ஜகமென்பதைக் காரிகைகள் வ்யஞ்ஜித்திருப்பதை விளக்கினால் ஸ்ரீவாஸுதேவார்யரும் ஸ்ரீஅண்ணாவும் யுக்தம் யுக்தமென்பர். 'ஶ்ரூயதாம் வாஸுதேவ:' என்றிவர் க்ரந்தமெழுதினதாக இவர் மொழிக்கு விபரீதலக்ஷணையாகப் பொருள் கொள்ளவேணும். ஆத்மஹவிஸ் ஸமர்ப்பணத்தில் உத்தேச்யத்வம் திவ்யதம்பதிகளுக்கு அல்ல என்று ஸ்ரீதேசிகன் தீர்மானம் என்று இவர் பணிப்பை ஸ்ரீவாஸுதேவார்யர் ஒப்புவாரா? அவரும் ஒப்பார். ஸ்ரீதேசிகனும் ஒப்பார். மிதுநம் சரணவரணத்தில் உத்தேச்யமன்று என்னும் இவர் கொள்கை ஸ்ரீலோகதேசிகன் முதலிய பெரியோரும் நிந்திப்பதே. காரிகைகளுக்குத் தூஷ்யமான பக்ஷத்தை யார் பற்றினாலும், ஏதத்ராமாஸ்த்ரம் என்ற க்ரமத்திலவை அதை நிரஸிக்கும். “ந ஸம்ராஜி ஸபத்நீகே ஸுதீயோக்திஸாஹஸம்”- 'யதா போஜந்ருப: ஸம்ராட் ஸுதீயோக்தி ஹஸ்தகே' என்று தொடங்கிய யாமுநகாரிகை

களை அடியொத்தினது; விசிஷ்டைக்யபக்ஷத்திற்கு மூலம். எம்பெருமானார் தர்சனத்திற்குத் தஞ்சமான யாமுனகாரிகைகளை ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீவ்யாஸராயஸ்வாமி ந்யாயாம்ருதத்தில் உதாஹரித்துப் புகழ்ந்தார். ஈநஜெவெதநாவெதநவிஶிஷ்ஷுஹ வனக ஔவ, ஈஶிதீயமென்று ஸ்வரஸமாய்ப்பணிக்கும் வழியைக்காட்டிக்கொடுத்தது. காயெஉாவயொஷிவூாவபூயக்ஷிஙவிஶெஷண ஔவெஶிஷ்ஷ்ருத்தால் வனக்கவஸம்யெஉநம். தனக்கு அதீனமல்லாத ஸ்வாத்யந்ததுல்ய ஸ்வதந்த்ராதிஷ்டாத்ரந்தரத்தால் மட்டும் 'ஸத்விதீயத்வ'தோஷம் வருமேயல்லாது,தனக்கு அநந்யையாய் , ப்ரபையாய்,தீப்தியாய்,சக்தியாய்,ஏகரஸபரமவல்லபையான பத்நியாய், ஜகத்ரக்ஷணத்தில் ஸஹதீக்ஷிதையாய், தன்னோடு சேர்ந்தே வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தியான ஏகசேஷித்வயுக்தபியஉநவடகையாய்தர் . மிக்ராஹகப்ரமாணத்தால் ஸித்திக்கும் ஸ்ரீயால் ஏகத்வஹஞ்ஜநமும் ஸத்விதீயத்வமும் ப்ரஸங்கியாது.அத்விதீயோக்தியாலும், ஏகமேவ என்றதாலும் களத்ரத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி வராது என்று அந்தக்காரிகைகள் ஸாதித்த மூலயுக்தியைக்காட்ட'ஸம்ராஜி'என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தது. 'வதெ்ரூள' 'விஷ்ணுவதூீ' 'ஶ்ரூஶ்ரீஂ ஸவஉ ஹஶுதாநாஂ ஸ்ரியழ' என்ற ச்ருதிகளில் பத்நீசப்தத்தால் சேதநரக்ஷணதீக்ஷையான யஜ்ஞஸம்யோகத்தில் ஸஹதீக்ஷிதையாயும், ஸ்ரீசப்தத்தால் அவனைப் பிரியாமல் ஆச்ரயித்துக்கொண்டு அவனோடு கூடவே சாயைபோல ஸர்வதேசஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்துகொண்டு அவனோடுசேர்ந்த மஹிஷியாயும், ஸகலஜகதீசானியாயும் ஸித்திப்பது வேதார்த்தஸங்க்ரஹ ஸ்ரீபாஷ்யகத்யாதிகளால் பலகால்இந்தச்ருதிகளைக்கொண்டு அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. விநதரக்ஷாதீக்ஷிதமான ஸ்ரீநிவாஸபரப்ரஹ்மமே பக்தியென்னும் மோக்ஷஸாதநஜ்ஞாநத்திற்கு உத்தேச்யம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் ச்லோகத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாக நிஷ்கர்ஷம் ஸாதிக்கப்பட்டது. யஜ்ஞஸம்யோகத்தில் படிக்கப்பட்ட பத்நீசப்தமுள்ள ச்ருதியையும், ஸ்ரீசப்தவடிதச்ருதிகளையும் முக்யஆதாரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி தீக்ஷையையும் ஸ்ரீநிவாஸ திருநாமத்தையும் நிர்த்தேசித்தது. ஸர்வவித்யைகளிலும் ஸ்ரீநிவாஸப்ரஹ்மமே நந்தவ்யத்வேநசிந்த்யத்வேநஉத்தேச்யமென்பதை ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்தார். திருநாமத்தில்கூட ஸ்ரீயை அகலாமற்

கொண்ட ஸ்ரீநிவாஸபரப்ரஹ்மம் உத்தேச்யமாயிற்று. ஸர்வவித்யைகளிலும் ஸ்ரீவிசிஷ்டமான பரப்ரஹ்மத்தவம் ரக்ஷகத்வேந, ஸித்தோபாயத்வேந உத்தேச்யம். ந்யாஸவித்யை இதற்கு அபவாதமாகாது. விஸ்தாரம் மேலே. இங்கே சுருங்கச் சொல்வோம்.

1. ஸ்ரீவஷஂ— (1) இது உபக்ரமபதத்தில் முன்னுள்ளது. இதன் பொருள்கள் நிர்வசநஸித்தம், வ்யுத்பத்திஸித்தம். ஒன்றையும் விடக்கூடாது. வீணாக்கலாகாது, அபூர்வவிஷயம்- வஶநாநி தஂ சுவஶுவஉகுவாக— நம்மிஷ்டப்படி தள்ளக்கூடாது. குறைக்கக்கூடாது.யுக்திகளால் அசைக்கப்பார்க்கக்கூடாது. ஶூணாதி நிவிஷாநுஷொஷாநு (நிவிஷஂ ஷொஷஂ)- நிஶெஷாவிஷ்ராநிவ்ருத்தியை அவள்ஸாக்ஷாத்தாகச்செய்கிறாள்.ஸ்வரூபயோக்யதைமட்டுமல்லாமல் செய்கையைச்சொல்லுகிறது. நிவிஷஶப்தத்தைஸங்கோசிக்க முடியாது. ஶ்ரூஷிஂஸாயாஂ- ப்ரஜைகளின் ஸகல தோஷங்களையும் கொல்லுகிறாள். ஸாக்ஷாத்தாகக்கொல்லுவதுஸ்வரஸம்.ஸ்ரீணாதிவ ஶுஔணஜஉஶக-குணங்களால் பக்வ ராக்குகிறாள். முக்திபரிபாகம். ஶ்ரூஂஶூஶியஉநத்திற்கு ஷொஶ்ரூ மான அங்கமாகப் பரிபாகம். அல்லது விஸ்தரிப்பிக்கிறாள். ப்ரஹ்மணம் செய்கிறாள். இவ்விரண்டும் மோக்ஷதாநத்தில் ஸாக்ஷாத் அந்வயத்தைக் காட்டும். ஸ்ரீசப்தஸ்வாரஸ்யத்தால் பதியோடு சேர்ந்து ஸாக்ஷாத் அந்வயம். ஸ்ரீயதெஶாவிஔஷிஉதூஂ— எல்லோராலும் நித்யம் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறாள். எல்லா மோக்ஷார்த்திகளாலும் நித்யம்- மூன்று காலங்களிலும். (புருஷகாரம், உபாயவரணம், உபேயத்வம்) ஸ்ரீசப்தஸ்வாரஸ்யத்தால் ஆச்ரயணகர்மத்வம் பதியோடு சேர்ந்து. 'நித்யம்' என்பது நடுவே இருந்து முன்பும் பின்பும் அந்வயிக்கும். நிதூஂ ஶ்ரூயதெஶ வஶூஂ வஷழ- சரணவரணகாலத்திலும் ஸம்ச்லிஷ்டமாயிருக்கும். அகலகில்லேன் இறையும்- இந்த உயிரான க்ஷணத்தில் அகலாது. ரக்ஷணக்ஷணம்தானே க்ஷணம்(உத்ஸவம்). முன் ஆவலுடன் அநாதிகாலமாய் ப்ரதீக்ஷித்திருந்தது. முன் க்ஷணமெல்லாம் வீணாயிற்று. மதுப்பால் இன்னம் காடஸம்ச்லிஷ்டமாய் ரக்ஷணத்தில் ஸஹ அந்வயிக்கும். பிரிக்கப் பார்ப்பவரைத் தடுக்கும். 'அடிக்கீழமர்ந்தேனே' என்று பாதம் பணிகையில் 'அகலகில்லேன்

இறையும்' என்று மார்பிலுறையும். மார்பைத் திருமார்பாக்கும். புருஷகாரம் செய்ய மார்பை விட்டு அபிமுகமாகி ஸ்பார்சுசெய்து உத்தரக்ஷணமே இறையுமகலமாட்டேனென்று உரைக்கும்.. புருஷகாரக்ஷணத்தில் க்ஷணம் பிரிந்த மார்பானது திருமார்பாயிற்று. வீட்டுக்கூரையில் காகம்போலும், கழனியில் ஸாரஸம்போலும் உபலக்ஷணமாக இருந்து உயிர் க்ஷணத்தில் பறந்துபோகாள். சரணசப்தத்தால் லக்ஷ்யமான திருமேனியில் மின்னல்கொடியாய் மின்னிக்கொண்டு உறைந்திருக்கும். எப்படிப் பார்க்காமல் கண்ணை மூடுவது. 'அடிக்கீழ்'- 'அடி' என்று ஒருமையைக் கவனிக்க. ஏகவசனம், த்வித்வப் பேச்சு, பன்மை. இதில் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால் ஒரு பேதமில்லை. ச்ருணோதி- புருஷகாரவரணத்தைக் கேட்கும்; நாயகனை நெருங்கிக் கேட்கச் செய்யும். முன்பும் நம்மைத் தன் உபதேசத்தைக் கேட்கச்செய்யும். மோக்ஷத்தில் 'விபஞ்சவ:' என்று துதிபாடல்களைக் கேட்கும். அங்கே கைங்கர்ய ஆஜ்ஞைகளை நம்மைக் கேட்கச்செய்யும். ஒரு ஸ்ரீசப்தத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் ஆச்ரிதம். அவள் திருநாமமஹிமை அவளுக்கில்லாமற்போமோ? எல்லாப்பெருமையும் உண்மைஎன்று காட்ட 'ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே' என்று ஸாதிக்கப்பட்டது. ஸ்ருதஃ ஸ்ரீஸ்தவே. ஸ்ரீக்குப் புருஷகாரத்வத்தையும், (சேர்ந்து) உபாயத்வத்தையும், (சேர்ந்து) உபேயத்வத்தையும், ஸ்ரீசப்த நிர்வனத்தாலும், வ்யுத்பத்திகளாலும் விளக்குகிறது. எல்லா அர்த்தங்களும் முதல் ப்ரமாணமாகிய ச்ருதியே. உபக்ரமத்தில் ஸ்ரீசப்தத்தாலேயே இத்தனையும் ச்ருதியாகவே ப்ரதிபந்நம். 'ஆகாரத்ரயஸம்பந்நாம்', 'அரவிந்தஸுந்தராம்' என்பது புருஷகாராகாரம். 'அஸேஷஜகதீசித்ரீம்'என்பதுஉபாயத்வோபேயத்வாகாரங்கள். 'அரவிந்தநிவாஸிநீம்' 'அலர்மேல்மங்கை' பாசுரத்தை ஸூசிக்கிறது. உபாயத்வோபேயத்வங்கள் தம்பதிகளுக்கு ஸாதாரணம். இவளுக்கு ஓர் ஆகாரம் அதிகம்; அதுவும் நாயகனுக்கதிசயத்தை ஆதானம் செய்ய. அவளுடைய சேஷத்வத்தால் ஸித்திக்கும் அதிசயம். புருஷகாரத்வத்தின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால், அந்யதாநுபபத்தியால் அவளுக்கு மட்டும் அது தனிப்பட்டது. அர்த்தாபத்தியால் அதில்மட்டும் ஸஹத்வத்திற்குக் கூடாமை. அபிமுகமாய் இருந்து ஆபிமுக்யத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அந்தக்

கிரமத்தில் புருஷகாரத்வப்பொருள் முன்பு விநியோகம்பெற்றது. மற்றப் பொருள்கள் அவகாசத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இருவருக்கும் சேர்ந்து அவ்விரண்டு கார்யங்களையும் செய்து அப்பொருள்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்கிறது. அதற்காக உடனே கூடச்சேரும். சேர்ந்து தன் கார்யத்திற்கு அவகாசத்தை அடையும். புருஷகாரத்திற்காக மார்பைவிட்டு க்ஷணம் உத்திதமாய் இருந்ததை யிட்டு, 'மதுப்' பைக் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீவிசிஷ்டமாக, ஸ்ரீசப்தப்பொருள்களுடனே ஓடி அடைகிறது. அங்கிருந்து ப்ரார்த்தனையைக் கேட்பதை விளக்குகிறது. தேவதாமிதுனமாகக் கூடச் சேர்ந்து ஆத்மஹவிஸ்ஸை வாங்குவதைப் பேசுகிறது. பத்நியாகக் கூட தீக்ஷிதையாகையால், கூட மோக்ஷதாநஸங்கல்பத்தைச் செய்து தீக்ஷையை ஸபலமாக்குவதைப் பேசுகிறது. ஸ்ரீயைப்போல் ஸ்ரீசப்தமும் உபாயத்வத்தில் சேர்க்கையைத் தீவ்ரமாய் ஆகாங்க்ஷிக்கிறது. 'மதுப்' த்ருடமாய் உடனே ஒட்டிவைக்கிறது. சிலவ்யுத்பத்திகளால் புருஷகாரத்திற்காக க்ஷணம் பிரிந்ததை 'மதுப்' மற்றப்பொருள்களைப்பூர்த்திசெய்ய உடனே சேர்க்கிறது. இருவருக்கும் எல்லா ஈச்வரவ்யாபாரமும் ஸ்வத: பொது; அவிபக்தம். ஈச்வரத்வம், சேஷித்வம், ரக்ஷகத்வம், ஸ்வாமித்வம், உபேயத்வம் எல்லாம் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி. தேவதாத்வந்த்வம். உபாயத்வித்வத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. விசிஷ்டம் ஏகம், ஸஹிதம் ஏகம். ஆண் தேவதாத்வந்த்வத்திலேயே தகரார் இல்லை. அங்கே உபாயத்வித்வமோ? எக்காலும் இல்லை. பதிபத்நிகளான மிதுநத்தில் உபாயத்வித்வசோத்யத்திற்கு அவகாசமில்லை. "நிஷ்ப்ரத்யூஹப்ரணயகடிதம்" என்ற ச்லோகத்தைக் கவனிக்க. "அநந்யாயீநகஸ்யாணஸம்ஸ்ரோ: ஸகாரணம் | ஜகதீஸாநஸஞ்ஜம் அஜம் வந்தேஸேஷஸேஷம்: ||" மங்களங்களில் மோக்ஷமென்னும் பரம மங்களத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. த்வந்த்வத்திற்கல்லவோ மோக்ஷகாரணத்வத்தை ஸ்ரீபட்டர் அறுதியிட்டார். சேர்ந்துதானே ஆத்மஹவிஸை வாங்க வேணும். ஈச்வரத்வந்த்வத்திற்காட்டில் வேறு சேதனர்க்கு வ்யாவ்ருத்தியேயொழிய, உபாயத்வத்தில் மிதுநத்திற்குள் பரஸ்பரவ்யாவ்ருத்தி கிடையாது. இதுதான் எல்லாப் பெரியோர்களின் திருவுள்ளம். த்வந்த்வம் சேர்ந்து அத்விதீயம், அத்வந்த்வம். வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தியில் ஒன்றுக்கு மற்றொன்றால் ஸத்

விதீயத்வாபத்தி கூடாது. 'ஊநந்ர ரா ஷவெண' 'ஜெ்ரா தேவ ஷிசீயிதெ:'. 'சரணௌ' என்கிற இரட்டைப்பேச்சால் உபாயத்வித்வம் ஆபாதிக்கக்கூடுமோ ?

2. ஆர்ஷநிர்வசனமும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளையநுஸரித்ததே. நாம் மிதுநாயனர்; ஏகாயனரல்ல. நாராயணசப்தத்தில் போல் மிதுநாயநபதத்திலும் அயநபதம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டையும் சொல்லும். 'ஶ்ரீயா தேவ:' பிராட்டி சேர்ந்தே தேவத்வம். சரணவரணச்வேதாச்வதரச்ருதியில் சரண்யனைச் சொல்லும் தேவபதத்திற்கு இந்த ச்ருதியால் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டன் சரண்யதேவன் என்று அபூர்வவிதாநம். ஶ்ரீவிசிஷ்டத்வம் தேவனுக்கு விதிக்கப்படுகிறது. அந்த வைசிஷ்ட்யத்தைத்தான் இங்கே சரணவரணகாலத்திலும் விளக்குகிறது. 'ஶ்ரியா த தேகம்' ஶ்ரீயோடு சேர்ந்த தத்வம் ஏகம். எல்லா ப்ரமாணமும் ஆசையோடு கூடி ஒன்றுக்குகிறது. நாம்தானா பிரிக்க ஆசைப்படுவது ? ஶ்ரீநிமித்தமாக ஸத்விதீயத்வாபாதகம் சக்யமில்லை. 'தேவஜுஷ்டாமுஷ்டாராழு' தேவனோடு சேர்ந்து 'வரம் வக்ஷம் வா' என்றபடி மோக்ஷபர்யந்தம் வழங்குகிறாள். 'கௌஜயழு உஷாரமாவ:' என்பது அந்த ச்ருதியிலுள்ள உதாரசப்தத்தின் வ்யாக்யானமென்று ஸாரத்தில் அழகாகக் காட்டப்பட்டது. ச்ருதியையும் பட்டர் வ்யாக்யானத்தையும் தள்ளினலொழிய பரமபதப்ரதாநத்தை மறுக்கமுடியாது. தேவஜுஷ்டாம் தேவனுடைய ப்ரீதியாலே, ஊஷிசக்தியாலே சேர்ந்து கொடுக்கட்டுமே. தம்பதிகள் சேர்ந்துதானே வழங்கவேணும். சுக்ரர் தடுக்கையில் விந்த்யாவளி மாவலிகையில் தீர்த்தம் சேர்த்து தானம் ஸித்தித்துவிட்டது. 'ஸம்ஸாராரணவதாரிணீம்', 'விசக்திஹைஷாயிநீ', 'யா ஶ்ரீஶ்ரீத்', 'வினைதீர்க்கும்'. ஸாக்ஷாத்தான அந்வயம் சிறந்தது, ஸ்வரஸம். அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தையும் இவர் பிடிவாதத்தால் தள்ளவேணும். எத்தனையைத்தான் தள்ளுவது ? 'ஸாயாராணீஶ்ரிதகுவம் ஶ்ரீஶ்ரீஶயோ: பதௌ வ ஸதெக்ஷ மோக்ஷீ' என்ற தீர்மானத்தைத் தள்ளமுடியாது. எல்லா வேதாந்தங்களும், ஸாத்வதஸித்தாந்தங்களும் லக்ஷ்மியோடுகூட

(சேர்ந்து, ஸஹ) ஹ்ருஷீகேசன் ரக்ஷகன் என்று தீர்மானித்த வசனத்தை எப்படித் தள்ளுவது? [illegible] என்றிருக்குமிடத்தில் இருவருக்கும் சேர்ந்துதான் (ஏககாலிகத்வேந) க்ரியாந்வயமும், தர்மாந்வயமும் நிஸ்ஸம்சயம் என்று இவர் ஸ்பஷ்டமாக ஒப்புகிறார். (பக்கம் 22, 47). இவருக்கு முன்புள்ளவர்கள் அதையும் வீணே ஆக்ஷேபித்தார். இவர் ந்யாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இதை ஒப்பினது யுக்தம். 'லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ரக்ஷக:' என்பதை எல்லா ப்ரமாணங்களும் இந்த ஸஹரக்ஷகத்வத்தை ஏககண்டமாய்த் தீர்மானித்தது. இந்தத் தீர்மானவசனத்தில் ஸித்தித்த ஏககாலாவச்சேதேந (ஸாஹித்யேந) ரக்ஷணம் மோக்ஷதானமுந்தானே: இவர் வீண்பிடிவாதம் இதனால் அழிந்ததே.

3. நம்மைக் குறித்து சேஷித்வம் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி. ஏகம் சேஷித்வம். மிதுநத்தையும் பிரிக்கமுடியாது. சேஷித்வத்தையும் பிரிக்கமுடியாது. அதில் த்வித்வதோஷம் வருமோ? உகாரம் பெருமாளால் உத்த்ருதமான பிராட்டியைச் சொல்லி இருவருக்கும் தாஸனென்று கூச்ருதியால் இருவருக்கும் சேர்ந்து ஸ்வாமித்வமும், இருவரையும் குறித்து நமக்கு தாஸ்யமும் ஸித்தம். ப்ரணவத்தில் 'உ'காரத்திற்கு 'ஏவ' என்று பொருள் கொள்ளுகையில் 'அ'காரம் பிராட்டியையும் சேர்த்துத்தானே ஆர்த்தமாகவாவது காட்டுகிறது. ஶ்ரீயைச் சொல்லாதவிடத்திலும் ஶ்ரீயைச் சேர்க்கவேண்டுமே. 'மாம் ஏகம்', 'ஊஹம் க்வா' என்ற ரஹஸ்யத்தில் இரண்டு இடங்களிலும் ஶ்ரீவைசிஷ்ட்யத்தைக் கூட்டித்தானே பொருள் சாப்தமாகச் சொல்லாமற்போனாலும் சேர்க்கப்படுகிறது. இங்கே ஶ்ரீ என்று சொன்னதற்கு அபராதமா விலக்குதல்! 'அஹம் த்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற ஸங்கல்பத்தில் ப்ரதிக்ஞையில் ஶ்ரீஸம்பந்தத்தைச் சேர்ப்பதால் இருவரும் ஸங்கல்பிப்பது ஸித்தம்.

4. மூலமந்த்ரத்திற்கு இது சேஷம். அதிலே பிறந்து நாம் வளர்கிறோம். பிறந்தபின் மறக்கிலோம், இருவருக்கும் தாஸனாகவும் சேஷனாகவும் பிறந்தோம். அந்த புத்தி இந்த மந்த்ரத்திற்கு முந்தியே பிறக்கையிலேயே வந்தது. அந்த மந்த்ரம் இதற்கு சேஷி முன்னுள்ளது. அதுவும் சரணாகதிமந்த்

ரம். ப்ரணவமே [illegible]திற்கு என்று ச்ருதி விதியுமுளது. இருவருக்கும் சேர்ந்துதானே ப்ரணவத்தில் சரணத்வோத்தேசம்.

5. சேஷத்வத்திற்கும், தாஸ்யத்திற்கும் இருவரும் சேர்ந்து ப்ரதிஸம்பந்தி என்பதை முழுவாயாலொப்புகிறார்கள். அஷ்டச்லோகீவ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ அப்பன் ஸ்வாமி 'ஸ்வரூபம் மிதுந சேஷம்' (பக்கம் 356), 'சேஷித்வபூர்த்தியுள்ளது ஸ்ரீவிசிஷ்டத்திலே' (பக்கம் 299) என்றும் ஸாதித்தார். 'ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத' ப்ரணவமுகத்தாலே ஸமர்ப்பணரூபமான ந்யாஸத்தைப் பண்ணுவானென்கையாலே நிக்ஷேபமென்றும், ந்யாஸம் என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரபதனமும் இந்த ப்ரணவார்த்தக்ஞானமே. "ஆகையாலே ஸாதனஸாத்யங்களாகிறவையெல்லாம் ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வம்" என்று (பக்கம் 96-ல்) ஸாதித்தார். ப்ரபதநமே சேஷித்வத்தைப் பற்றின சேஷத்வாத்யவஸாயம் (ஞானம்) என்று இவர்கள் தீர்மானம். இருவருக்கும் சேஷம் என்பதுதானே தத்வம். ப்ரபதனமான க்ஞானம் ப்ரமமல்லவே. அந்யதாக்ஞாநத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமோ ? ப்ரபதனமென்னும் சேஷத்வாத்யவஸாயத்தில் பிராட்டிக்கும் பிரியாமல் ஸாஹித்யேன உத்தேச்யத்வம் தவிருமோ? மூலமந்த்ரத்தால் பிறக்கையிலேயே வந்த மிதுனசேஷத்வக்ஞாநம் ஓடிப்போமோ ? திருமந்த்ரஜபம் நித்யமே. ஸ்ரீமத்சப்தத்தால் அந்த மிதுநசேஷத்வம்தானே இந்த சேஷத்வாத்யவஸாயத்திலும் த்ருடீக்ருதமாகும். உபஜீவ்யமான மூலமந்த்ரத்திற்கு விரோதமாகப் பொருள் கொள்ளலாமோ ? இதை உத்தேசித்து அது உபக்ரமமாயிற்றே, நிஷேதரூபமான நிர்குணவாக்யத்தை உத்தேசித்து ஸகுணவாக்யங்கள்போல.

6. தயோர்தாஸ:- இருவருக்கும் தாஸன். பதிபத்நி பாவத்தால் பத்நிக்கு பாரார்த்யமிருக்கட்டும். அதுவும் அவர்கள் இஷ்டவிபாகம். நமக்கு இருவரும் சேர்ந்து (ஸஹ) ஸ்வாமிகள். அகாரவாச்யமான ரக்ஷகத்வமிருவருக்கும் சேர்ந்ததே.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு, ப்ரதிவாதி பயங்கரம், காதிஸ்வாமி பரமபதித்தது.

எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு ஆதாரஸ்தம்பமாயும் அரும்பெரும் நிதியாயும் ராமாநுஜார்ய திவ்யாக்ஞையை நம் தேசம் முழுவதும் மதுர மதுரமான வாக்குகளாலும் அனவத்யமும் ஆஜாநு சுத்தமுமான சாரித்ரத்தாலும் ஸந்ததமும் வர்த்தனத்தையும் அபிவர்த்தனத்தையும் செய்துகொண்டும் எழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி நம்முடைய அபாக்யத்தால் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து பரமபதித்ததைப்பற்றி நாம் சோக ஸாகரத்தில் முழுகியுளோம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லோகத்திற்கும் ஸம்ஸ்கிருத வித்தைக்கும் இதுவோர் எல்லையில்லாத ஹானி. வேதாந்ததேசிக கடாக்ஷவிவ்ருத்தபோதமான உத்தம குலத்தில் அவதரித்து ஒரு தினமேனும் தவறாமல் தன் ஆயுள் முழுவதையும் எம்பெருமானார் தரிசனத்தை அற்புதமாய் பிரசாரம் செய்வதிலேயே போக்கின இப்பெரியாரைப்போல் உபகாரகர் துர்லபர். தம்முடைய ஞானபூர்த்தியாலும் ஆத்மகுணபூர்த்தியாலும் ஸாம்யத்தையே விரதமாகக்கொண்டு கலா வைஷம்யத்தை ஈஷத்தேனும் பாராட்டாமல் எல்லோர்க்கும் ரஸ்யமாக அம்ருதவர்ஷங்களை வருஷித்துக்கொண்டே இவர் காலம் முழுவதும் சென்றது. இப்படி சர்வஜனப் பிரியனாய் சர்வபூதஸுஹ்ருத்தாய் மகரந்த மதுரமான கங்காப்ரவாகம்போன்ற வாக் ப்ரபாஹங்களால் எல்லோர் ச்ரோத்ர மனங்களை ஆனந்திக்கபெற்றபாக்யம் இவருக்கு பெரியோர்செய்த அனந்த நாமகரணத்தை யதார்த்தமாக்கிற்று. நாம் எல்லோரும் சதாயுஸ்ஸுக்குக் குறையாமல் இவர் பூர்ணயுஸாய் எழுந்தருளியிருந்து உலகத்தை உஜ்ஜீவிக்க செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்று ஆசாஸனம் செய்து வந்தது வீணானது ஒரு மஹோத்பாதமே. ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த சததூஷணியையும் இதற்கு வ்யாக்யானமாகத் தொட்டையாசார்யர் அருளிச்செய்த சண்டமாருதத்தையும் இவர் அச்சிட்டதற்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்தாலும் போதாது.

Registered o. M. 3343

நல்லெண்ணை.

சுத்தமான காயவைத்த, வெள்ளை எள்ளை ஆட்டி எடுத்த கலப்பில்லாத எண்ணை.

இது தேகத்திற்கும், கண்களுக்கும், ஆரோக்யம் தர தரமுள்ளது. வடமொழியில் "ஸ்நேஹ"மென்று பெயர் வைத்தது இதற்கே பொருந்தும்.

குழந்தைகளுக்கு கண்களில் கட்டக்கூடியது.

A. M. சஞ்சீவிராய செட்டியார்,
29, கெங்காதீச்வரர்கோயில் தெரு,
புரசவாக்கம் — சென்னை.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்கள் எல்லாம் கிடைக்குமிடம்:—

டி. டி. கோபாலாசாரியர்,
272, பைக்கிராப்ட்ஸ் ரோட்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை.

Printer:— M. K. Parthasarathi Iyengar,
Sri Komalamba Press, Kumbakonam.
Edited and Published at Srirangam by A. V. Gopalachariar,
for the Sri Desika Srisukthi Samrakshana Sabha, Srirangam.